د واوړې سړې

لنډې کيسې

لیکوال : نصیراحمد احمدي

هغه کتابونه چې سمسور وو بپانې پرلیکه کړې او یا یې پرلیکه کوي، نور څوک یې
پرلیکه کول اجازه نه لري

۱۳۸۸ل

Ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

د کتاب پیژندنه

د کتاب نوم	: دواوري سړی
لیکوال	: نصیراحمد احمدي
د لیکوال تلیفون شمیره	: ۰۷۰۰۲۵۲۱۹۱
د لیکوال ایمیل ادرس	: nasirahmad_ahmadi@yahoo.com
چاپ شمیر	: ۱۰۰۰ ټوکه
خپرندویه ټولنه	: مومند خپرندویه ټولنه
چاپ کال	: ۱۳۸۸ل
کمپوز	: په خپله لیکوال
ډیزاین	: جمال الدین جمال

(c) ketabton.com: The Digital Library

ډالۍ

ګران کاروان صاحب ته!

(c) ketabton.com: The Digital Library

بسم الله الرحمن الرحيم

(c) ketabton.com: The Digital Library

جنایت

د سهار په خړه کې د پولیسو یو موټر لنډ راتاو شو، وښوېد او ودرېد. دروازې خلاصې شوې، عسکرې بوټونه تر ښنګرو واورو پټ کړل، ولاړو خلکو لار ورکړه، عسکر تر یوه ځوارلس کلن هلک را تاو شول. هلک یوه پوخ دیوال ته ولې لګولې وو، سر یې کېڼ لور ته ځوړند و او پر تورو ګاړګوتې ویښتو یې نرۍ پرخه پرته وه.
یو عسکر پر ملا کړوپ شو، د هلک پر سپینه غاړه یې ګوتې کېښودې، خپلو ملګرو ته یې وکتل او دوه درې ځله یې په منفي بڼه سر وخوځاوه.
چوپه چوپتیا وه، ولاړو خلکو پنډ کوټونه اغوستي وو، څېرې یې نیولې وې او له خولو څخه یې مړه تاوونه پورته کېدل.
یوه عسکر وپوښتل:
ـ څوک یې پېژنئ؟
د خلکو ځواب منفي و.
عسکر خپلو ملګرو ته اشاره وکړه، دوی ټوپکونه غاړو ته واچول، وچ کلک جسد یې له واورې پورته کړ او د موټر په باډۍ کې یې ترپال پرې وغوړاوه.
شېبه وروسته موټر پاخه سړک ته وخوت، خلک هم په خپلو کارونو پسې لاړل، خو په واوره کې د یوچا د ناستې ځای، نږدې ګڼ پلونه او د موټر لنډه راتاو شوې توره لیکه لا ښکارېدله.

❋ ❋ ❋

(c) ketabton.com: The Digital Library

د پولیسو څارنوال (ب) یوه دوسیه راپورته کړه، پاڼه یې واړوله، عدلي طب د هلک مړینه طبیعي ښودلې وه، لیکلي یې وو چې د یخنۍ له لاسه مړ شوی دی، د جرم او جنایت کومه نښه یې نه ده موندلې او د خپلوانو د نه پیداکېدو په خاطر د ښار په عمومي هدیره کې خاورو ته سپارل شوی.
څارنوال ولاړ شو، دوسیه یې په المارۍ کې کېښوده، بیرته پرڅوکۍ کېناست، د مېز پر سر اېښې بټن یې ټینګه کړه، له زنګ سره یو وچ، کلک سړی په وره کې ودرېد، په بیړه یې وویل:
_صاحب!
څارنوال چای وغوښت، سړی په منډه له دفتره ووت. څارنوال د مېز له سره یوه بله دوسیه راپورته کړه، څو پاڼې یې واړولې، خو ډېر ژر یې بیرته پر مېز کېښوده، یو اوږد اړرمی یې ویست، خپله پکه ککرۍ یې وګروله، ریموټ ته یې لاس کړ، د تلویزیون چاینلونه یې واړول، په یوه کې کارتونو، په بل کې څو مستې نجونې نڅېدلې، دریم چاینل هم یو تود سیاسي بحث خپراوه. څارنوال بېرته دوهمه بټنه ټینګه کړه، د تلویزیون پر پرده د نجونو نڅا راغله.
دا وخت یې مبایل وشرنګېد، څارنوال د خپلې کورتۍ جیب ته لاس کړ، مبایل یې غوږ ته ونیو، ورو یې وویل:
_مهرباني وکړئ، څارنوال (ب)
له مقابل لوري لړزانده غږ واورېدل شو:
_یوه مهمه خبره درته لرم.
_امر کوئ!
_یوه اوونۍ مخکې سینما ته نږدې پولیسو یو مړی وموند.
څارنوال په بیړه وویل:
_هو! یو هلک یخنۍ وژلی و.

(c) ketabton.com: The Digital Library

په تیلفون کې ټوخې واورېدل شو، وروسته مقابل لوري وويل:
ـ په ظاهره يخنۍ وژلی و، خو تر شا يې يو لوی جنايت پټ دی.
څارنوال په بيړه وپوښتل:
ـ تاسو څوک ياست؟ له کوم ځايه خبرې کوی؟
تليفون قطع شو.
څارنوال ژر د مېز پر سرا ښېې ګوشکۍ ورپورته کړه، يوه لنډه نومره يې ووهله، ويې ويل:
ـ زما دفتر ته راشئ!
لنډه شېبه وروسته په دفتر کې يو په ونه لوړ سړی ولاړ و، څارنوال دوه - درې ځله د خپل مبايل سکرين ته وکتل، په کاغذ يې يوه نومره وليکله، کاغذ يې ولاړ سړي ته ونيو، ويې ويل:
ـ غواړم پوه شم چې د تليفون دا نومره د چا ده، له مخابراتو پوښتنه وکړئ، ژر! سړي کاغذ ور واخيست، په بيړه له دفتره ووت، تر غرمې ورک و. کله چې بېرته راغی څارنوال (ب) ډوډۍ خوړله. څارنوال سړي ته د کېناستو بلنه ورکړه، وروسته يې په ډکه خوله وويل:
ـ څه درک دې ولګاوه؟
ـ هو صاحب! تليفون له يوې پي سي او څخه شوی و، تيليفونچي ويل چې د نهو بجو په شاوخوا کې دوکان ته درې تنه ورغلي وو، لومړی يوه پېغله وه چې پوره لس دقيقې يې خبرې کړې، بيا يو ځوان په خارج کې له چا سره غږېدلی و او وروسته له هغه يوه بوډا ته وار ور رسېدلی و.
څارنوال له مستو ډکه کاشوغه ورپورته کړه، سړي ور وکتل، د برېتونو لاندنې تور وېښته يې په مستو سپين وو.
څارنوال وويل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

ـد بوډا په اړه يې نور څه مالومات درلود؟
ـصاحب! ويې ويل چې دورځې لسګونه تنه ورځي، دی د هر يوه څېره ذهن ته نه شي سپارلی، خو دومره يې په زړه و چې بوډا کڅوړنې سترګې درلودې، پوزه يې غټېه وه او کله چې يې د تيليفون پيسې ورنه اخيستلې، نو تيليفونچي د کباب بوی احساس کړی و.
څارنوال وويل:
ـپيدا به يې کړو؟
ـصاحب! ګرانه خبره ده، دا ښار دی، دلته يې شميره خلک ژوند کوي.
څارنوال يوه شيبه غلی و، ورو سته يې د مېز پر سر لوېدلې يوه ورېجه ور ټوله کړه، په غاب کې يې وا چوله، ورو يې وويل:
ـرښتيا وايې، موندل يې ګران کار دی، بايد صبر وکم، شايد بيا تلفون وکي.
د څارنوال وړاندوينه سمه وختله، ماسپښين يې موبايل وشرنګيد، مقابل لوري وويل:
ـزما خبره مو زړه ته ولوېده؟
څارنوال وويل:
ـخو مورږ ثبوت غواړو.
ـکيسه اورېده ده، په تليفون کې نه ويل کيږي.
ـنو چيرته سره ووينو؟
مقابل لوری يوه شيبه غلی و، په تليفون کې يو اځې د موټرو هارنونه اورېدل کيدل، وروسته يې وويل:
ـخو په يوه شرط!
ـڅه؟
ـزه غريب سړی يم، ماته به کوم جنجال نه پيدا کوي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ـسمه ده، ژمنه کوم.
مقابل لوري وټوخل، بیا یې وویل:
ښاروالی ته نږدې یو کوچینی پارک دی، سبا سهار نهه بجې هلته راشئ ، په دې واورو کې پارک تش وي، ما په اسانۍ موندلی شئ.
تلیفون قطع شو.
څارنوال فکر یووړ، بیا یې د اطمینان لپاره عدلي طب ته تلیفون وکړ، هغوئ خپل استول شوی رپوټ سم وګڼه، ویې ویل چې په څېړنه کې کومه تېروتنه نه ده شوې، د هلک مرګ طبیعي دی او کوم جنایي اړخ نه لري.

* * *

څارنوال (ب) لس کمې اته بجې په پارک کې و، له خولې څخه یې سپین تاوونه پورته کېدل او لاسونه یې د اوږده تور بالاپوښ په جېبونو کې پټ کړي وو.
په کوچني پارک کې څوک نه ښکارېدل، د هسکو ونو تور، نري او اوږده سیوري پر سپینو واورو پراته ول او تر پارک له راګرځېدلو کتارو ور هاخوا پر تور سړک یو یو موټر تېرېده.
پینځه دقیقې نورې هم ووتې، بیا د پارک په شمالي دروازه کې یو سړی ودرېد ، دی بوډا و، له پطلون سره یې شنه لونګۍ تړلې وه او یو پنډ زوړ جمپر یې په تن و.
شېبه وروسته یې څارنوال ته لاس ورکړ، دواړه پر یوه اوږده څوکۍ کېناستل، یوه لحظه غلي ول، وروسته څارنوال وویل:
ـچرتې دې کړم.

(c) ketabton.com: The Digital Library

بوډا هغه ته وکتل، برېتو يې سپينه پرخه نيولې وه، د اوږدې پزې تيره څوکه يې سره بښکارېده.
بوډا لنډ ځواب ورکړ:
_بايد چرتي شې.
څارنوال مخ وروا ړاوه:
_خبرې وکه، ما ژمنه درسره کړې، له ستونزو به دې لرې يې.
بوډا يو سوړ اسويلی ويست، لاندې يې پرخپل بوټ واوره تخته کړه، ورو يې وويل:
زه کسبګرسړی يم، دېرش کاله کيږي چې اشپزي کوم، ما په بېلابېلو هوټلونو کې کار کړی، لاس مې ښه دی، خو تر ټولو د کباب په پخولو کې ډېرتکړه يم، تېره مياشت مې په يوه هوټل کې کار ونيو، دا هوټل د موټرو په اډه کې دی، هلته ډېره ګڼه ګوڼه وي، ولاياتو ته بسونه ځي او ښه چليږي. دا يو کوچنی هوټل دی، د شپې تېرولو ځای نه لري، خو مشتريان يې ډېر دي او خاوند يې په مزو کې دی.
بوډا غلی شو، يو سوړ اسويلی يې ويست ، ويې ويل:
دا د اتو ورځو مخکې کيسه ده، ما کباب پخاوه، وروسته مې يوه ديارلس يا څوارلس کلن هلک ته پام شو، له نانوای نه يې ډوډۍ غوښته، خو نانوای په غوسه شو، هلک ته يې بد رد وويل او له هغه ځايه يې وشاړه. زه حيران شوم، هلک ته مې وکتل، نه يې جامې د سوالګرو وې او نه هم خيره او نور ظاهري جوړښت. ورغږ مې کړ، راغی او زما تر څنګ ودرېد. پوه شوم چې وږی دی، ما د کباب دوه سيخه ورته ونيول، ده منته وکړه او په بيړه د کباب په خوړلو بوخت شو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

دی له رنګه ښایسته و، سپین پوست یې درلود او داسې نه ښکارېده چې تر دې مخکې دې کومه سخته پرې ورغلې وي. وروسته مې وپوښت:

ـولې سوال کوې؟

هلک راته وکتل، غټې توري سترګې یې له اوښکو ډکې شوې، ویې ویل:

ـوږی یم، پیسې نه لرم.

ـکور دې چېرته دی؟

هلک یوه شېبه غلی و، بیا یې سر پورته کړ، شونډې یې وخوځېدې:

ـپه ایران کې.

حیران شوم:

ـنو دلته څه کوې؟

هلک په خواشینۍ وویل:

ـمور لس کاله مخکې ایران ته مهاجر شوو، په کور کې پنځه تنه یو، زه، پلار، مور او زما دوه ورې خوېندې، پلار مې په یوه ساختماني شرکت کې کار کاوه، زه هم په یوه مغازه کې مزدور وم، خلکو ته به مې سودا ورکوله، کارتنونه به مې له یوه ځایه بل ځای ته وړل، ستړی به وم، خو بیا هم ښه و، ماز دیګر به ټول سره یوځای شوو او د ورځې ستړیا به مې هېره شوه، یو سهار مغازې ته تلم، پولیسو ودرولم، د مهاجرت کارت یې راته وغوښت، خو موږ د زرګونو نورو افغانانو غوندې غیر قانوني مهاجر وو، اسناد مو نه درلودل، هماغه و چې لومړی یې د سنګ سفید په نوم یوې بندیخانې ته ولېږلم، یوه اوونۍ مې هلته تېره کړه، بیا یې تر مرزه (سرحده) را واړولم. اوس دا دی شپږمه ورځ ده چې سرګردانه ګرځم، له کوره هم احوال نه لرم، نه پوهیږم چې څه وکړم، قاچاقبر پیسې غواړي، خو زه په کېږه نه یم موږ، ایران ته د تګ لپاره پیسې په کار دي، ډېرې پیسې.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ما ورنه وپوښتل:

ـولي دلته، په افغانستان کې څوک نه لري؟

هلک وویل:

ـنه، ترونه مې پخوا لا پاکستان ته کډه شوي دي، دومره پوهیږم چې په پېښور کې اوسي، نور یې درک نه را مالومیږي.

ـنو دا شپږ ورځې دې چیرې تېرې کړې؟

ـتر پرونه یو څه پیسې راسره وې، په یوه مسافر خانه کې به مې ډوډۍ خوړه، د شپې د تیرېدو پیسې یې نه رانه غوښتې، همالته به پر تخت وېدېدم، پرون مې ټوله ورځ څه ونه خوړل، بانه مې داوه چې په نس مې درد دې، خو نن سهار د مسافرخانې خاوند راباندې پوه شو او زه یې له هغه ځایه وشړلم، ما په ژوند کې خواست نه دی کړی، خو وږی وم، ټیکه نه راتله، ځکه مې له نانوایه یوه ډوډۍ وغوښته.

بوډا د ماشومانو په شور او زوږ غلی شو، له جنوبي دروازې څخه یوه ډله ماشومان پارک ته ور ننوتل، دوی منډې وهلې، یو بل یې دواورو په غونډوسکو ویشتل، وروسته پرته له دې چې په پارک کې ماتله شي، په بیړه د پارک له شمالي دروازې څخه ووتل.

د بوډا سر وخوځید، یوه شیبه غلی و، بیا یې ورو وویل:

ـهلک یوه لحظه له ماسره ودرېد، فکر کوم چې د کباب بوی ښه پرې لګېدلی و، خو زه پردی مزدور وم، نوره لوربینه مې نه شوای ورباندې کولای، دا وخت د هوټل خاوند راغږ کړ!

ـڅلور خوراکه کباب!

ما نور سیخونه د انکار له پاسه کېښودل، کباب ته مې پکه وهله چې د هوټل خاوند راغی، ده د یو بل خوراک فرمایش راکړ، ویې ویل چې یو نږدې دوست

(c) ketabton.com: The Digital Library

يې راغلی، غوښې ته څه مصاله هم ورګډه کړه او په سيخونو کې سپين بخرکي مه پېيه ! وروسته يې هلک ته پام شو، ما ته يې په پوښتونکي نظر وکتل، ومې ويل چې مساپر دی، له ايرانه يې را اړولی، دلته څوک نه لري.
د هوټل خاوند په څير ورته وکتل، مخ يې را واړاوه، ويې ويل:
ــوبال لري، ډوډۍ ورکړه، بيا به نوره مرسته هم ورسره وکم.
له دې سره بيرته هوټل ته ننوت.
د هوټل خاوند په ظاهره بد سړی نه و، په غريبانو يې پام کاوه، هر سهار به يې د سلو روپو نوټ د سوالګرو لپاره ماتاوه، هوټل ته به ډېر ګدا ايګر راتلل يو يې هم نا اميده نه پرېښوده، يو دوه اوغانۍ به يې ورته نيولې، دی به پر دخل ناست و او کله کله به يې له مساپرو پاتې ډوډۍ پر غريبانو ويشله.
هلک ته مې ډوډۍ ورکړه، دی تر ما سپښينه ماتل شو، ما لمونځ وکړ، په هوټل کې هيڅوک نه و، هلک پر تخت ناست و، دی چرتي ښکارېده، زه پخلنځي ته لاړم، غوړ لوښې مې پريمينځل او د ماخستن لپاره مې غوښه پر سيخونو وپېيله، کله چې بېرته ورغلم، د هوټل خاوند مې د هلک تر څنګ وليد، دوی خبرې کولې، ښه شېبه وغږېدل، د هوټل خاوند ډاډ ورکړ چې دی ځينې قاچاقبران پيژني، هر څه به سم شي.
هلک په هوټل کې پاتې شو، د ماخستن له خوا خلک کم وو، ډوډۍ مو ژر ورکړه، وروسته د هوټل شاګردان هم خپلو کورونو ته لاړل او په هوټل کې درې تنه پاتې شوو، زه، د هوټل خاوند او کوچنی مساپر.
موږ تر ناوخته ويښ وو، د هوټل خاوند دورځې حساب کاوه، هلک د بخارۍ تر څنګ غلی ناست و او ما هم د سبا لپاره غوښه وړوله، ښه شېبه نوره هم ووته، هلک ته مې وکتل، سترګې يې له خوبه ډکې وې، ولاړ شوم، د بخارۍ تر څنګ مې ځای ورته جوړ کړ. د هوټل خاوند هم څو ګامه لرې د تخت په بل سر کې

(c) ketabton.com: The Digital Library

پریووت، ما ته هم خوب راته، خپله بستره مې هوا ره کړه، د ګروپ ساکټ ته مې لاس ور وغځاوه او سترګې مې پټې کړې.
زه هم دلته مسافر یم. کورنۍ مې په کلي کې ده، یوه میاشت کېده چې کور ته نه وم تللی، په هغه شپه مې خپله کوچنۍ لور تر ډېره په ذهن کې وه، خو وروسته خوب وړی وم.
بوډا غلی شو.
څارنوال په بیړه وویل:
ـبیا؟
د بوډا شونډې و خوځېدې:
ـ یوه شورماشور مې سترګې رڼې کړې، د بخارۍ د سره انګار په تته رڼا کې مې هوټلي ولید چې د هلک تر څنګ ناست و، هلک سرې ته سوکان نیولي وو، سپکې سپورې یې ور ته ویلې، خو هوټلي غلی و، هیڅ یې هم نه ویل او سر یې ځړېدلی ښکارېده، وروسته هلک په بیړه ولاړ شو، بوټونه یې په پښو کړل، خو کله چې یې د دروازې دستګیر ته لاس ور وغځاوه، ور کولپ و، بیا یو کړنګ شو، لویه شیشه دړې وړې شوه، هلک په توره شپه کې د باندې لاړ او هوټل ته سړه هوا راننوته.
بوډا غلی شو.
څارنوال وویل:
ـدا یو لوی جنایت دی، دا پست هوټلي باید سزا ووینې، باید.
بوډا وویل:
ـما بل څه نه شو کولای، کار مې پرېښود او قانون مې خبر کړ، نور نو تاسو ښه پوهیږئ.
څارنوال وپوښتل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

ـغواړې چې چیرته لاړ شې؟
ـ نپوهېږم، بل ځای به په کار پسې ګرځم، ما درته وویل، زه یو تکړه اشپز یم، روپۍ کمه یا ډېره، کار پیدا کولای شم.
څارنوال وویل:
ـخو که تاته ضرورت پېښ شو بیا به دې چیرې پیدا کوم؟
د بوډا شونډې وخوځېدې:
ـتا ژمنه کړې وه چې ماته به کوم جنجال نه پیدا کوې.
څارنوا ل وخندل:
ـزه په خپله خبره ولاړ یم، خو دا زما وظیفه ده، باید د شاهد ادرس ولرم.
بوډا وویل:
ـدلته ځوک نه پېژنم، خو د کلي ادرس مې درسره ولیکه، قول دی، که مې کار وموند، په تیلیفون کې دې خبروم.
څارنوال د سړي د کلي او د هوټل دواړه ادرسونه واخیستل.
شپېه وروسته په پارک کې هیڅوک نه و، د ونې پر یوه لوخ ښاخ یو کارغه ښکارېده او د سپینو واورو پر سر څو وچې پاڼې باد رغړولې.

❊ ❊ ❊

ماسپښین دوه بجې وې، څا رنوال پر یوه خیرنه څوکۍ ناست و، پر غوړ مېز اینبی له تورو چایو ډک ګیلاس یې ور پورته کړ، هوټلي ته یې وکتل، ده د ټایپ د یوې جړ شوې کستې راوتلې کولمې خلاصولې.

(c) ketabton.com: The Digital Library

وروسته يې ورمېږ کوږ کړ، د تخت پر سر ناستو دوو تنو خبرې سره کولې او دوی ته نږدې يوه څوانکې پر تېرو سيخانو غوښه پېيله. نور هوټل تش و.
څارنوال هوټلي ته اشاره وکړه، هغه راغی او څارنوال ته مخامخ ودرېد. ورو يې وويل:
_څه شی غواړې؟
څارنوال د لاس په اشاره هوټلي وپوهاوه چې مخامخ ورته کېني.
هوټلي حيران شو.
څارنوال جيب ته لاس کړ، يو کارټ يې راوويست، د هوټلي سترګو ته يې ونيو، ويې ويل:
_څارنوال (ب)
د هوټلي رنګ والووت، پر څوکۍ کېناست او څارنوال ته يې په وېره وکتل.
څارنوال ورو وويل:
_کاروبار دې څنګه دی؟
هوټلي وارخطا شو:
_صيب! ښه دی، ګذاره کوي.
څارنوال له چايو غوړپ وکړ، شونډې يې و خوځېدې:
_يو څو پوښتنې درنه کوم.
_امر کوئ، صيب!
_تا څو ورځې مخکې يو ميلمه درلود.
هوټلي په ماته ګوډه ژبه وويل:
_صيب، زه، زه خو ډېر ميلمانه لرم، ته، ته کوم يو يادوې؟
د څارنوال شونډې وخوځېدې:
_خو ته د شپې ميلمه نه لرې.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د هوټلي رنګ سور شو.
دا وخت د مېز تر څنګ دوه تنه ودرېدل، يوه يې وويل:
ـدوه چايه، څو روپۍ شوې؟
ـپنځلس اوغانۍ
هغه د مېز پر سر پيسې کېښودې او دواړه له هوټله ووتل.
ځارنوال پسې وکتل، هوټلي ته يې مخ وروا ړاوه، په ملنډو يې وويل:
ـپه زړو شيشو کې دا يوه شيشه نوې ښکارې، دا دې ولې بدله کړېده؟
هوټلي پر تخت ناست ځوانکي ته وکتل، له هغه نه يې وغوښتل چې پاتې کار په اشپز خا نه کې وکړي، وروسته يې ځارنوال ته مخ ور واړاوه، شونډې يې وربېدې او په لړزانده غږ يې وويل:
ـماته شوه.
ـڅنګه؟
هوټلي چيغه کړه !
ـ له ما څه غواړې؟
ځارنوال ور مخته شو، د دواړو سترګې سره وجنګېدې، ځارنوال وويل:
ـته ډېر پست سړی يې، تا هغه هلک ته لاس ور اچولی و، د شپې يې په بړستن ور ننوتی وې، ته پوهېږې ! هغه مړ دی، يخني وژلای.
ـدا دروغ دي.
ـزه شاهد لرم، زوړ کبابي.
هوټلي په بيړه ولاړ شو، منډه يې کړه، خو ځارنوال تر لمني ونيو، سړی پړمخې ولويد، سر يې پر يوې څوکۍ ولګيد او له تندي يې وينه روانه شوه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

* * *

څارنوال (ب) په خشکه وویل:

ـاقرار وکه، تا هغه هلک ته لاس وراچولی و.

هوټلي سرې لاړې تو کړې، څارنوال ته يې وکتل، شونډې يې وخوځېدې:

ـنه، ما هیڅ نه دي کړي.

څارنوال تر ګرين ونيو، ورو يې وويل:

ـتا زه نه يم پېژندلی، ما د ډېرو مجرمينو ژبه خلاصه کړېده، ته به اقرار کوې، ضرور.

هوټلي څه ونه ويل.

څارنوال ولاړ شو، د بند په سره او نمجنه کوټه کې يې څو ګامه واخيستل، ودر بد، سرې ته يې وکتل، په کاوړ يې وويل:

ـته د بخښلو نه يې، تا جرم کړی، يو نه بخښونکی جرم، ته د لوند سپي غوندې د کرکې وړ يې، پوهېږې، ته به پانسي شې.

هوټلي ولړزيد. سره سا يې واخيسته، ورو يې ويل:

ـراځه، يوه معامله سره وکړو.

څارنوال په حيرانۍ ورته وکتل.

د هوټلي شونډې وخوځېدې:

ـزه يې پانسی، ته به کومه ګټه وکړې؟

څارنوال وويل:

ـد مقصد خبره کوه!

ـګوره، د هلک دوسيه ترل شوېده، ټول په دې قانع دي چې هغه يخنۍ وژلی، ته دوه لکه اوغانۍ واخله او ما خوشې که.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د څارنوال سترګې رډې راوختې، ټيټ شو، هوټلي يې تر ګرېوان ونيو، په خشکه يې وويل:

_ته ما ته رشوت راکوې؟

هوټلي وارخطا شو.

څارنوال يوه شېبه غلی و، بيا يې شاوخوا وکتل، د بند د کوټې ور پورې و، وروسته يې هو ټلي ته مخ ور واړاوه، دهغه غوږ ته يې خوله ورنږدې کړه، ورو يې وويل:

_زه دومره احمق نه يم، پوره پنځه لکه !

پای

(c) ketabton.com: The Digital Library

د واورې سړی

د دلوې د میاشتې لومړی مازدیګر و چې اسمان سپینو وربځو ونیو، واوره پیل شوه او په لنډ وخت کې یې یوه لویشت پوتې سپین کړ. وریدا اوږده شوه. یوه ورځ، دوه ورځې، درې ورځې... تر دې دمه کلیوال ورته خوشاله وو، واوره یې کاریزونو ته سره زر ګڼله، خو وروسته د بامونو پاکولو ستړي کړل، خلق یې تنګ شو او چې په څلورمه او پنځمه ورځ یې هم لمر ونه لید، خدای (ج) ته یې د اوربنت د دریدو خواستونه شروع کړل.

واوره ډېره اوریدله، ما په خپله متر ورسره ونیو، نوي سانتیوو ته رسیدله، څوک د باندې نه شو وتلی، ګشت وګام نه کېده، ان د نږدې کلیو لارې هم بندې وې، نه پوله ښکاریدله او نه هم پټی، ټوله سیمه یو لاس، تکه سپینه وه. ځکه به نو د جومات تر څنګ اوږده کوټه له کلیوالو ډکه وه او د تاوخانې په تاوده ځای به ځای نه کیده.

ماشومان به هم په دې خونه کې سره راټول وو، په جیبونو کې به یې له پرتو مردکیو ټکا ایسته او کله کله به یې له لویانو په پټه جفت او تاق کاوه.

په کلیوالو کې یو پردی سړی هم ښکاریده، دی یو ژېړ مازدیګر کلي ته راغی، شل دېرش افغانۍ یې ټولې کړې، په جومات کې یې شپه شوه او کله چې سهار وختي د باندې ووت، واوره په شدت سره اورېدله.

بوډا د ناچارۍ له مخې په جومات کې پاتې شو، کلیوالو به ډوډۍ ورته راوړله، دی ډیر نه غږیده، غلی سړی و، چورتونه به یې وهل، خو کله کله چې به د واورې بخرکي غټ شول، د ده سترګې به وځلېدې، په څېره کې به یې خوشالي راټوله شوه او له خړو شونډو به یې څو ځله د (شکر) کلمه راووته. په پېیل کې

(c) ketabton.com: The Digital Library

به د بوډا دا شکرونه په غوږونو ښه لګېدل، خو وروسته يې کليوالو ته دومره خوند نه ورکاوه او ځينو شوخو ځوانانو به لا ټوکې پسې کولې.
دوئ به په ټيټ غږ ويل "بوډا ته خداى ورکړه، په توده تاوخانه پروت دى، مفته ډوډۍ ور رسيږي، نو واورې ته به ولې نه وي خوشاله." بل به په ملنډو ورغبرګه کړه: "څه يې کوي! ځمکې به يې ډېرې وي".. ماشومانو هم "د واورې سړى" نوم پرې کېښود.دوئ به بوډا ته اشاره کوله، له نوي نوم نه به يې خوند اخيست او پټ پټ به يې خندل.
په پنځم سهار واوره ودرېده، کليوال بامونو ته وروختل او د دربيم ځل لپاره يې واوره واچوله، خو کله چې ستړي ستومانه جومات ته راغلل، اوربښت بيا پېل وکړ. بوډا تاويدونکو سپينو بخرکو ته وکتل، په خوند يې وويل:
_مه کوه ! مه کوه چې اووري !
دې خبرې ځينو ستړو کليوالو ته خوند ور نه کړ، يو ځوان بې حوصلې شو او په خشکه يې وويل:
_ کاکا ! څه دې پکې ليدلي دي، کرار پروت يې، دا ځل به دې يوه بام ته ور وخېژوم، بيا به دا خبره ونه کړې.
يوه بل په ملنډو ورغږ کړ:
_ څه يې کوې ، ځمکې به يې ډېرې وي، د وچکالۍ غم ورسره دى.
په دې خبره ځو ځوانانو وخندل.
بوډا يوه شېبه غلى و، مايې سترګو ته وکتل، اوښکې پکې رغړيدلې، وروسته يې يوې ترخې خندا شونډې سره وېړې کړې ، ورو يې وويل:
_بچيانو ! زه نه ځمکه لرم، نه کور او نه هم کوم خپل پردى. اوياوو کلونو ته رسيدلى يم، ځکه نو د واورو د اچولو تمه هم مه را ته کوئ، وچکالۍ ته هم

(c) ketabton.com: The Digital Library

دومره زړه نه خورم،خدای مهربانه دی، له لوږې به نه مرو،خو زه دا سپین بخرکي د بل څه لپاره غواړم.
بوډا غلی شو، کليوالو ته يې وکتل،هغوئ حيراني سترګې ورته نيولې وې، بيرته يې سر وځړيد ، يوه سړه ساه يې وايسته، په خوابدي غږ يې وويل:
ـ تېر ژمی واوره کمه اووريده، يوائې يوه مياشت پرته وه، خو بيا هم ښه و، د کليو لارې بندې وې، تګ راتګ نه کېده، پښه يې نيوله، د موټرو، موټرسايکلو او ټانکونو سينې يې راګرځولې، کراره کراري وه، خو کله چې واوره ولاړه او لارې تورې شوې، ګولۍ اووريدې، زما ځوان زوی يې را وويشت او وينو يې د ديوال سيوري ته پرته واوره سره کړه. د واورې اوريدو ته مه خپه کيږئ، دعا وکړئ چې ډېره ووريږي، هومره چې لارې د ډېر وخت لپاره بندې کړي، ژر ويلي نه شي او ځو ورځې د وينو د توبدلو مخه ونيسي.

پای

(c) ketabton.com: The Digital Library

د خیر کار

د ورځپاڼې مدیر راته وویل:
ـد دفتر بودیجه کمه ده، غواړو چې ځو تنه اضافه بست کړو، خو ته وروستی چانس لرې، دا یو امتحان وګڼه، که دې زموږ په خوښه مرکه راوړه، کار ته دوام ورکولای شې.
چرت مې خټه شو، فکر په مخه کړم، په ښار کې مې د مرکې لپاره وړ ځوک و نه موند، خپلې کوټې ته لاړم، یوه ملګري ته مې تلیفون وکړ، ده یو داسې ځای راوښود چې شتمن خلک ډېر پکې پیدا کېدل. ما هم بکس وتاړه، سهار وختې په موټر کې کېناستم او ماسپښین قضا ته کلي ځای ته ورسېدم.
په یوه مساپرخانه کې مې کوټه ونیوله، بېرته لاندې راکوز شوم، د ولسوالۍ په بازار کې وګرځېدم، خړ دوکانونه وو او خلک کم ښکارېدل. څنګ ته یو لنډکروزر موټر ولاړ و، ور وګرځېدم، موټروان غټه لونګۍ تړلې وه، نبغ په نبغه مې وپوښتل:
ـداسې ځوک مې په کار دی چې د خیر یو کار یې کړی وي.
سړي په حیرانۍ راته وکتل، ورو یې وویل:
ـسپین وغږېږه، مطلب دې څه دی؟
ـمانا داچې یا یې کوم پل جوړ کړی وي، یا یې کوم مکتب یا هم کلینیک ته ځمکه ورکړې وي، یا یې د خلکو لپاره د پاکو اوبو غم خوړلی وي او یا یې کوم بل داسې کار کړی وي چې عامو خلکو ته یې ګټه رسېدلې وي.
سړی یوه شېبه فکر په مخه کړ، بیا یې د یوه کلي نوم واخیست، ویې ویل چې هلته یوې موسسې یو مکتب جوړ کړیدی.

(c) ketabton.com: The Digital Library

په خبره کې ورولویدم:
_موسسې پرېږده، عامو خلکو څه کړيدي؟
نېغ يې راته وکتل، تندی يې تريو شو او په خشکه يې وويل:
_ليونی خو به نه يې؟
خوله مې خبرو ته جوړوله چې موټر حرکت وکړ.
يوه شېبه و درېدم، بيا د خوراکي موادو د خرڅولو يوه دوکان ته ور ننوتم، دوکاندار پيسې شميرلې، له سلام وروسته مې خپله کېسه ورته تېره کړه، برګ يې راته وکتل او ويې ويل:
_حکومت څه بلا وهلی چې په خلکو يې جوړوي، ځه بابا له کاره مې مه باسه.
نااميده مساپرخانې ته راستون شوم.
يوه شېبه مې پخپله کوټه کې سر ولګاوه، د ماښام له لمانځه وروسته ډوډۍ ته ورکښته شوم، په هوټل کې ګڼه ګوڼه وه، خلک د يوه شل، دېرش متره غوړ او خيرن دسترخوان دواړو خواوو ته ناست وو، چا ډوډۍ خوړه، چا د کباب فرمايش ورکاوه او ځينو نورو قابلي پلو غوښت. يو اځې څلورو سپين ږيرو ته د ښوروا کاسې ايښې وې، دوئ خوشاله ښکارېدل، د خوراک په وخت يې خبرې سره کولې او له غږېدا څخه يې پوه شوم چې حج ته روان دي.
زه هم دوئ ته نږدې په يوه خالي ځای کې کېناستم، ورېجې مې راوغوښتې، د ډوډۍ له خوړلو وروسته سپين ږيرو ته ورنږدې شوم، د طبعي خلک راته وابسېدل، و مې ويل:
_زه په داسې چا پسې ګرځم چې د خير يو کار يې کړی وي.
يوه وويل:
_څه يې کوې؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

ـغواړم چې د اخبار لپاره مرکه ورسره وکړم، د دفتر مشر شرط راته ایښی، که مې داسې څوک وموندل خپل کار ته دوام ورکولای شم، که نه شړي مې.
د خندا غږ پورته شو ، څلورو واړو ښه شیبه و خندل، وروسته یوه له نصوارو په ډکه خوله وویل:
ـبېکاره دې بولم.
یوه بل له خپلې خولې ساختګي غاښونه راواېستل، د څادر پیڅکه یې پرې تېره کړه، بېرته یې د وریو پر سر کېښودل، ورو یې وویل:
ـهسې ځان مه پازابوه، که زما منې، لاړ شه او په کوم بل کار پسې وګرځه.
مخ مې ور واړاوه:
ـ خو ما اورېدلي چې په دې ځای کې ډېر آباد خلک اوسي، زیاتره یې په بهر کې دي او ښه عاید لري.
ـ ته سم وایې، زما خپله درې زامن په خارج کې دي، د الله فضل دی،کار یې جوړ دی، دوکانونه لري، خو هرڅه چې وي، پخپله یې پیدا کړیدي، زحمت یې ایستلی، خلک په بلا وهې، څه یې کوې؟ هه !
زه غلی شوم، دوئ یوه شیبه د حج د ثوابونو په اړه خبرې وکړې، وروسته لمانځه ته روا ن شول.
خواشینی وم، تمه مې ختلې وه، خپل کار مې له لاسه وتلی راته ښکارېده، خو وروسته مې یو سړی تر ځنګ کېناست، له رنګه تور و ، په غاښونو کې یې خلی واهه، ورو یې وویل:
ـما ستاسو خبرې واورېدې، زه خپله ددې ځای یم، خو د سورلیو موټر لرم، ډېر وطنونه مې لیدلي دي، داسې سړی دلته نه شې موندلی.
په حیرانۍ مې وپوښتل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

ـولې ! په ټوله سيمه کې داسې څوک نشته چې نورو ته يې خير ور رسيدلی وي؟ دلته خو پيسه داره خلک ډېر دي.

سړي هوټلي ته ورغږ کړل ! ماته يې وکتل، ورو يې وويل:

ـچای درته راوغواړم؟

ـهو

ـشين که تور؟

ـفرق يې نشته

هوټلي ته يې مخ ور واړاوه، چيغه يې کړه !

ـدوې شنې

وروسته يې راته وکتل، ورو يې وويل:

ـپه دې خبرو پسې مه ګرځه، ما درته وويل، که په ټول ولايت کې وګرځې داسې څوک به ونه مومې.

سړی غلی شو، د سدرۍ (واسکټ) جيب ته يې لاس کړ، سګرټ يې راو ايستل، قوطی يې راته ونيو او ويې ويل:

ـسګرټ؟

د سر په اشاره مې پوه کړ چې نه يې څکوم.

ده يوه سګريټ ته د اورلګيت دانه ونيوله، له خولې يې سپين لوګی ووت او ويې ويل:

ـ پښتانه چې شتمن شي دوه کاره کوي، دوهم واده او بدي، يوه بله به درته وکم، هر يو يې دوه درې موټره لري، نور خير يې ونه رسيد ، خوکليو ته غزيدلي ټول سړکونه يې خراب کړل.

خواشينې مې نوره هم ډيره شوه، فکر په مخه کړم، د سړي په غږ مې جټکه وخوړه، ويې ويل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

ـ په یاد مې شو ، تېر منی مې یوه ځای ته مساپر یوړل، په یوه کور کې مې شپه شوه، د کور خاوند د خپل یوه کلیوال صفت راته کاوه، ویل یې چې د خير سړی دی، د ثواب لپاره یې یوه ژوره څاه کيندلې، ټول کلیوال اوبه ورنه وړي.

په زړه کې مې خوشالي راټوله شوه.

موټروان وویل:

ـخو ځای یې لیرې دی، بل ولایت ته به پسې ځې، شپږ ساعته مزل غواړي.

په بیړه مې وویل:

ـپروا نه کوي، ته یې ادرس راکه.

ادرس مې ولیکه، له سړي مې مننه وکړه او خپلې کوټې ته لاړم.

د شپې تر ناوخته ویښ وم، د خوشالۍ له لاسه خوب نه راته او ځان مې بېرته په دفتر کې لید.

سهار وختي د موټرو اډې ته لاړم، ټوله ورځ مو په سترو لارو مزل وکړ او غرمه د ولایت په مرکز کې له موټره کښته شوم. تر کلي مې دربست موټر ونیو، کله چې ټاکلي ځای ته ورسیدم، د کلي نیمايي اوسیدونکو د څښاک د اوبو د نه درلودلو له امله کډه کړې وه. حیران شوم، په پوښتنه مې ژوره څاه وموندله، خو د واټرپمپ کوټې ته غټ کولپ ور لویدلی و. چا راته وویل چې په دې کلي کې ټول خپل سره پراته دي، درې میاشتې مخکې د څاه خاوند له خپلو تربرونو سره په یوه کوچنۍ خبره وخوړل، له هماغه راهیسې یې ماشین ته کلپ وراچولی او هیچا ته اوبه نه ورکوي.

حیران وم چې څه وکړم، خواشینی وم، سترګې مې ډکې ډکې کیدې، خو نه پوهیدم چې دا خپګان مې د خپلو خلکو او وطن د بدبختۍ له لاسه و، که مې خپل کار په خطر کې لید.

پای

(c) ketabton.com: The Digital Library

کېله

اووه کلنې نجلۍ کېلو ته وکتل، له خونده ډکې ورته ښکاره شوې، خپل نيکه ته يې سترګې ور واړولې، هغه د کراچۍ (ريړۍ) پر يوه څنډه ناست و، پېښې يې ځړېدلې وې او خپلو پلاستيکي شکېدلو چوټو (څپليو) ته يې کتل. نجلۍ ورو يوې کېلې ته لاس ور وغځاوه، خو په خيرنو ګوتو يې يوه نرۍ لښته ولګېده او په بيړه يې لاس ور ټول کړ.

بوډا چيغه کړه !

ـمه !!!

نجلۍ مخ واړاوه، ګڼې ګوڼې ته يې وکتل، خلک يوې او بلې خوا ته روان وو، يوه ماشوم آيسکريم ته ژبه را ايستلې وه او په خوند يې څاټه.

بيا يې ترخڼګ يوې بلې کراچۍ ته وکتل، له کېلو ډکه وه او د يوې غټې کېلې پر يوه تور ځاى يوه بمبره (غومبسه) ښکارېدله. نجلۍ له ځان سره وويل:

ـکاشکي چې بمبره واى !

دا وخت يې د خپل نيکه غږ واورېد:

ـګوره بچو ! دا کېلې د خرڅلاو لپاره دي، که يې په خپله وخورو، په تاوان کې به روان يو.

نجلۍ بوډا ته وکتل، مخ يې له ننوتو ګونځو ډک و، سترګو يې چخړې را ايستلې وې او په زنه پوري يې څو تاره سپين وېښته ځړېدل.

نجلۍ په خوابدي غږ وويل:

ـوږې يم !

(c) ketabton.com: The Digital Library

بوډا يو سوړ اسويلی ويست، خوله يې خبرو ته جوړوله چې ترڅنګ يې يو کړنګ شو. د تلې (ترازو) يوه پله لنډه را تاوه شوه، څو ځله په خپل ځان راوګرځيده او د سړک څنډې ته په يوه خوسا ډنډ کې ړنګه شوه. بوډا په بيړه خپلې پښې پر ځمکه ولګولې، په ټول قوت يې کراچۍ ټېله کړه، څنګ ته شو او پياده رو ته نږدې يې کراچۍ ودروله. نجلۍ هم په لاس کې نيولې څپلۍ بېرته په پښو کړې، يوه ترافيک ته يې اشاره وکړه، نيکه ته يې وکتل او په سترې غږ يې وويل:

ـ ده ولې په خلکو پسې لښته را اخيستې ده؟

د بوډا خړې شونډې وخوځيدې:

ـ ځکه چې کراچيو د موټرو لاره بنده کړېده.

ـ نو خلک ولې وهي، هاغه هلک ويني ! ژاړي، تله يې په اوبو کې پرته ده.

بوډا غلی و.

نجلۍ کېلو ته وکتل، په کوچنيو او مړاوو کېلو کې يې تر ټولو غټه کېله په نښه کړه، نيکه ته يې وکتل او په خواره خوله يې وويل:

ـ يوه کېله را واخلم !

بوډا غلی و.

نجلۍ څه ونه ويل، خو شېبه وروسته يې د نيکه پوست غږ واورېد:

ـ قول ده، که مې دوه درجنه خرڅې کړې، يوه يې ستا.

نجلۍ کيڼ لور ته وکتل، نورو ميوو پلورونکو چيغې وهلې او په لوړ غږ يې روان خلک د ميوو اخيستلو ته وربلل.

نجلۍ خپل نيکه ته وکتل او ورو يې وويل:

ـ ته ولې چيغې نه وهې !

بوډا چيغه کړه !

(c) ketabton.com: The Digital Library

ـکېلې وا خلئ، کېلې ! ارزانه شوې، درجن په ځلو پښت اوغانۍ !
دا وخت ټوخي واخیست او غلی شو.
نجلۍ وپوښتل:
ـځلو پښت اوغانۍ ډېرې روپۍ دي؟
بوډا هغې ته وکتل:
ـهو، بچو ! د پنځو ډوډیو بیه ده.
ـنو دا کېلې به په دومرو ډېرو روپو خرڅې شي؟
بوډا یوه فاتحانه موسکا وکړه، یوې او بلې خوا ته یې وکتل، په ټیټ غږ یې وویل:
ـاصلې بیه یې دیرش اوغانۍ ده، که درجن پنځه ویشت راته جوړې کړي، بیا هم په ګټه کې یو، خو ګوره بچو ! دا تجارت دی، بیه به ورو ورو را ټیټوو.
داوخت یو تنکی ځوان د کراچۍ ترڅنګ ودرېد. د نجلۍ سترګې وځلېدې، ځوان د کېلو بیه وپوښتله، بوډا په بیړه وویل:
ـځلو پښت اوغانۍ.
ځوان روان شو.
بوډا پسې ناره کړه !
ـپنځه دېرش ! راشه ! دېرش. خو ځوان یوې بلې کراچۍ ته ودرید او شېبه وروسته یې پلاستیکي کڅوړه له کېلو ډکه کړه.
د نجلۍ په تندي کې یوه نرۍ ګونځه پیدا شوه. د کېلو پلورونکي ته یې په کرکه وکتل. هغه پیسې شمېرلې او تندی یې ورین ښکارېده.
نجلۍ یو غږ واورید:
ـدرجن په څو دی؟
مخکې تر دې چې بوډا خوله خبرو ته جوړه کړي، نجلۍ په بیړه وویل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

ـ پنځه ویشت.

بوډا هغې ته وکتل، په سترګو کې یې غوسه ښکارېدله، خو په خوله یې څه را نه وړل.

سړي د یوې پلاستیکي کڅوړې غوښتنه وکړه.

بوډا د خواست په ژبه وویل:

ـ لویه که وړه؟

ـ چې دوه درجنه پکې ځای شي.

د نجلۍ سترګې وځلیدې، په بیړه یې کېلو ته وکتل، مخکې په ننبه کړې کېله یې ور واخیسته، بوډا څه و نه ویل، سړی د کېلو په شمیرلو بوخت و چې یوه په عمر پخه ښځه یې تر څنګ ودربده. هغې په غوسه وویل:

ـ څه کوې ! دا هم کیلې دي ! میلمنو ته مې شرموې که څه !

سړي کیلې په خپل ځای کېښودې او له ښځې سره یوځای روان شو. بوډا نجلۍ ته وکتل، د هغې خوله ډکه وه، سترګې یې نه رپیدې او په وېره یې خپل نیکه ته کتل.

بوډا یوه شېبه غلی و، بیا یې شونډې یوې خوږې موسکا سره وېږې کړې او په مینه یې د نجلۍ پر خړو او خیرنو ویښتو لاس تېر کړ.

پای

(c) ketabton.com: The Digital Library

اوسپنه

موټر ودرېد ، مسافر کښته شول، تر بس را تاو شوم، موټروان پنچر ټایر ته کتل.
شاوخوا مې سترګې وغړولې، سپېره دښته وه، شمال لور ته خړ غرونه پراته
وو ، په لمنو کې يې خام کورونه خوځېدل، حرکت يې درلود او داسې ښکارېدل
لکه په هوا کې چې ولاړ وي.
ګرمي ډېره وه، له ځمکې تاو پورته کېده او سړک ته نږدې سپاندې په دوړو
سپېرې وې.
شل- يو نيم شل ګامه ليرې، د سړک د تورې ليکې پر غاړه درې خړې کوټې
ولاړې وې، څو مسافر هغې خواته روان وو ، زه هم ورسره ملګرى شوم، په دې
خړو کوټو کې خوراکي مواد خرڅېدل، يوه دوکان ته ورننوتم، يو بوتل اوبه مې
واخيستې، هوا دپه وه، بېرته د باندې ووتم، د ماشومانو خنداوې مې
واورېدې، تر دوکان راتاو شوم، دوه واړه ماشومان د دېوال سيورې ته ناست
ول، دوئ هندوانه خوړه او تر ځنګ يې په ډېران کې يوې تورې خرې خوله
وهله...ماشومانو ته مې وکتل، يو هلک و او بله هم نجلۍ، دواړه خيرن وو ،
څپولي ويښته يې درلودل او په سپېرو څېرو کې يې تر خولو را تاو شوې لنډې
ليکې ښکارېدلې.
دواړو په خپلو تېرو نوکانو هندوانه جلا کوله، کله چې به يې لاسونه خولو ته
کړل، له خيرنو ګوتو به يې سرې اوبه وڅڅېدې. وروسته يې په هندوانه جنګ
شو ، هلک د نجلۍ څنو ته لاس ورواچاوه، هغې چيغه کړه، پر ځمکه يې ګوتې
وتپولې، يوه وړه تيږه په ګوتو ورغله، هلک د هغې څنې پرېښودې، سر يې
ټيټ کړ او تيږه زما پر ورانه ولګېده.

(c) ketabton.com: The Digital Library

دوا ړه غلي شول.

و مې و يل:

_ولې جنګ کوئ؟

سرونه يې وځړېدل، يوه شېبه غلي ول، وروسته بېرته د هندوانې په خوړلو بوخت شول.

خرې ته مې وکتل، له خولې تېرې او سپنې راوتلې وې.

د هلک له کاوړه ډک غږ مې واورېد !

_سوکه سوکه يې خوره !

سترګې مې وروا ړولې، نجلۍ ته يې برګ برګ کتل. ..له هلک نه مې وپوښتل:

_دا دې څه ده؟

پرته له دې چې را ته وګوري، شونډې يې وخوځېدې:

_خور

_نو بيا يې ولې وهې؟

کوم ځواب مې وا نه ورېد.

و مې و يل:

_چېرته اوسی؟

نجلۍ د غره لمنو ته اشاره وکړه.

ومې پوښتل:

_نو دلته څه کوئ؟

نجلۍ خرې ته وکتل، په وره ژبه يې وويل:

_او سپنې مو راوړې، خرڅوو يې.

خرې ته ورنږدې شوم، خولۍ د مرميو له پوچکو، تېرو چرو او د چاودلو راکټونو له کړو وړو او سپنو ډکه وه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ومې ویل:
ـدا مو له کومه کړې؟
دواړو یوبل ته وکتل، هلک وویل:
ـڅو ورځې مخکې د حسن خېلو په کلي کې جنګ و، دا مو له هغه ځایه راټولې کړې.
نجلۍ په خبره کې ورولوېده:
ـدرواغ مه وایه! دا خو مو د ابو له کلا راوړې.
ومې ویل:
ـله هرځایه چې وي، خو د دارنګه اوسپنو ټولول خطرناکه دي، کېدای شي کوم ماین یا روغه مرمۍ پکې وي.
دواړه یوبل ته موسک شول، د هلک شونډې وخوځېدې:
ـموږ یې پېژنو، دا ډېر وخت کېږي چې دا کار کوو.
په حیرانۍ مې وپوښتل:
ـډېر وخت!
هلک د غره په لمنو کې پرتو کلیو ته اشاره وکړه، په خوند یې وویل:
ـهلته هر وخت جنګونه وي، طیارې راځي، بمبار کوي، ټول کلي له اوسپنو ډک دي، که سل خرې ورنه بار کړې ا م نه خلاصیږي.
یو ځل مې بیا اوسپنو ته وکتل، یوه تېره چړه په وچو وینو سره وه، په حیرانۍ مې وویل:
ـدا مو له کومه کړه؟
د هلک غږ مې واورېد:
ـد یوه پسه په ورانه کې بنده وه.
نجلۍ په خشکه وویل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

ـدرواغ وايي ! د يوې ښځې له نسه يې راوابسته، هغه مړه وه.
بدن مې زيږ شو ، يو درووند غږ مې واورېد ، دوه ټيټې هليکوپترې مو پر سر تېرې شوې، ماشومانو په ځير ځير پسې کتل، هليکوپترې د غره خواته ګړندۍ روانې وې، موټروان هارنونه وهل.

پای

(c) ketabton.com: The Digital Library

اوږد فکر

حیران شوم. زما ملګري دوهمه کوږده کړې وه. کله چې مې له دوو کلونو وروسته دهغه دکور د دروازې ځنځیر وشرنګاوه، ده کلکه غېږ راکړه. بیا یې لاس نیولی کور ته بوتلم. پر یوه پلاستیکي فرش تېر شوم. پر زړه توشکه کېناستم او ملګری مې له کوټې ووت. خو شېبه وروسته څلور ماشومان له څو مچانو سره یوځای کوټې ته رانوتل. دوئ په ونه کې دومره توپیر نه سره درلود. له رنګه هم سره ورته وو. ټول خوار، ډنګر او خیرن ښکارېدل. دیوه پزه بهېدلې وه. دوهم پرتوګ نه و اغوستی. د دریم غاړه او غوږونه له سرو دانو ډک وو او دڅلورم په غاړه هم څو پېیلي ژېړ پیاز را ځړېدل.
دوئ ټول زما تر څنګ کېناستل. لومړی یو څه ارامه وو، خو وروسته یې خوځیدا ډېره شوه. بیا پر ما راټول شول. یوه مې لاسي بکس ته لاس ور وغځاوه. بل مې دکورتۍ په جیب را اخته شو او نورو دوو هم هڅه کوله چې ګړی رانه خلاصه کړي.
ما خپل جیبونه سره راټول کړل. څو ځله مې کوچني کوچني لاسونه پورې وهل او بیا مې تندی ورته تریو کړ، خو ددوئ تمه نه رانه ختله.
زړه مې په تنګ و، بیا مې خپل جیبونه ولټول. څو د نخود داني مې وموندلې. کله چې مې له جېب نه لاس را ویست، لاس ته مې په هوا کې لاسونه را ولوېدل.
چاره نه وه. نخود مې په غولي تیت کړل، دوئ هم په بیړه حمله پرې وکړه. یو په څو دانو ورپرېوت. بل تر خیرنو څنو ونیو. او دوو نورو هم په بیړه بیړه لیرې لویدلې دانې خپلو خولو ته اچولې.

(c) ketabton.com: The Digital Library

په کوټه کې یو شور و. چا ژړل... چا دبل پر مخ نوکراغې لګولې او بل هم هڅه کوله چې ډېرې دانې تر خپل ټټر لاندې کړي.

دې ننداري ډېر وخت دوام ونه کړ. کله چې زما ملګرى په وره کې ښکاره شو، دهغه یوې چیغې ماشومان غلي کړل:

_ووځئ دسوډر زامنو !

ماشومانو منډه کړه او له کوټې ووتل. ملګري مې زما ترمخ یوه توره چاېجوشه کېښوده. د پیالو د ډکولو پر مهال یې په خندا وویل:

_باد له ډېره وخته !

ما وخندل:

_څنګه یې کیې؟ ښاري ژوند دى. مصروفیتونه ډېر دي. اوس مې هم ترور ناروغه ده. باد له دوو کلونو دهغې د پوښتنې لپاره کلي ته راغلم.

په خبره کې راولوېد:

_او فکر دې وکړ چې راځه، له زاړه یاره دې هم یو احوال واخله.

ومې خندل:

_همداسې ده.

یوه شېبه غلی وم، خو بیا مې په خندا وویل:

_وه هلکه ! دوهم واده ته دې څنګه زړه ښه کړ؟

ده یو سوړ اسویلی ویست:

_څه یې کیې، مجبوري ده، که نه اوس مې هم ځمکه ورته وپلورله.

حیران شوم:

_څه مجبوري؟

په خواشینۍ یې وویل:

_کډه مې ناروغه ده، نور ماشومان نه شي راوړلی.

(c) ketabton.com: The Digital Library

خوله مې وازه پاتې شوه:
ـڅه کیږي ظالمه ! په پنځو کلونو کې خدای څلور ماشومان درکړل. نور څه غواړې؟ !
ده وخندل. ژېړ غاښونه یې ښکاره شول او خړې شونډې یې وخوځېدې:
ـزوروره ! خدای دې د سړو کمی نه راولي.
ومې ویل:
ـولې؟ همدا څلور زامن دې بس نه دي؟ دوئ سم وروزه، مکتب ورباندې ووایه او د کار خلک ورنه جوړ که.
خندا یې زور ونیو:
ـته هم اجبې خبرې کوې. په تربرونو کې له سړو پرته ژوند نه شي کیدای. څلور تنه به نو څه وکړي؟
حیرانتیا مې لا پسې ډېره شوه. ده له چایو یو غوړپ وکړ او زیاته یې کړه:
ـډېر جنجالونه مې تر مخ پراته دي.
په حیرانتیا مې وپوښتل:
ـڅه جنجالونه؟ اوس خو دادی ارام ژوند لرې او بیا د جنجالونو یې له ډېر اولاد سره څه؟ ډېر ماشومان خو لا ډېر جنجالونه لري.
داخل یې په زوره وخندل. په اوږه یې لاس راکېښود او هماغسې یې په خندا کې وویل:
ـای ساده ګله ! دعا کوه چې خدای نور زامن راکړي، ډېرې دعوې مې مخې ته پرتې دي.
یوه شېبه غلی شو. پټکی یې له سره لیرې کړ. په خپلو تورو څڼو کې یې ګوتې تېرې کړې او په جدي لهجه یې وویل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

_که خدای کول، لومړی به د حاجي بازو ملا ورماتوم. دی په خپلو چخړنو زامنو ډېر غره دی. بیا به دکلي میراو دکاریزه په اوبو کې منډم، ډېره ژبه وهي. وروسته به له ملک سره حساب کتاب کوم، ځمکه یې مفته رانه واخیسته او بیا به ټول کلي ته وایم چې اوس مو نو لاس خلاص او توره مو تېره.

ملګري مې له وروستۍ خبرې سره په ملا یو درونډ سوک راکړ او په خندا یې وویل:

_تل اوږد فکر وهه ! چې سرې مې ډیر وي، بیا به کوم د نر زوی زما مخې ته ودرېږي؟ هه !!

پای

(c) ketabton.com: The Digital Library

قاتل

((يو قاتل په اعدام محکوم شو !))
دا عنوان د ورځپاڼې په لومړی مخ کې ليکلی و.
نوره ليکنه مې ولوسته:
((تېره مياشت يوه بېسواده کليوال د ښار مشهور ډاکټر ...پر سګرټ دانۍ وويشت، ډاکټر پر سر ولګېد ، ځای پر ځای يې ساه ورکړه، قاتل له مقاومته پرته پوليسو ونيو ، پرون يوې محکمې د پانسي حکم ورته واوراوه.))
ورځپاڼه مې پر مېز کېښوده، له ځان سره مې وويل:
_آفرين ! دې ته وايي عدالت، دا وحشي بايد خپله سزا ووينې !
نور مې سر پسې ونه ګرځاوه، وږی وم، کانتين ته لاړم، ډيوه برګر فرمايش مې ورکړ، تيارېدا يې دوه_ درې دقيقې وخت غوښت، ماتله شوم، ملګری مې مخامخ پر څوکۍ راته کېناست، چيس يې راوغوښتل، ورځپاڼه يې پر ميز وغوړوله، ماته يې وکتل، ورو يې وويل:
دا خبر دې لوستی دی؟
سترګې مې ورواړوولې، ګوته يې پر هماغه عنوان اېښې وه:
((يو قاتل په اعدام محکوم شو !))
ورو مې وويل:
_هو ! عدالت بايد همداسې وي ! !
دی يوه شېبه غلی و ، وروسته يې شونډې وخوځېدې:

(c) ketabton.com: The Digital Library

ورور يې راغلی و، ويل يې چې وکالت يې په غاړه واخلم ! دوی دبلې محکمې غوښتنه کړې !
يوه هلک د اخبار په کاغذ کې تاو شوی برګر راته ونيو. خوند يې بد نه و، خو ترشي يې ډېره پکې اچولې وه.
په ډکه خوله مې وويل:
_نو څه ته ګورې؟
ملګري مې اوږې پورته واچولې، شونډې يې وخوځېدې:
_نه شم کولای !
ومې خندل:
_غوړه ګوله نه ده، که څنګه؟
ويې ويل:
_نه ! ښې پيسې راکوي، خو وخت نه لرم، درې دوسيې راته پرتې دي !
داوخت يې ناره کړه !
_چپس نه شول، د غوايي غوښه شوه !
د هلک غږ مې واورېد:
_دا دی له کړايي مې راويستل !
ملګري مې سر وخوځاوه، ماته يې وکتل، ورو يې وويل:
_په دې ورځو کې کومه دوسيه پرمخ وړې؟
ځواب مې ورکړ:
_هيڅ ! بېکاره يم !
ويې ويل:
_نو څه ته ګورې ! دا دوسيه ته واخله !

(c) ketabton.com: The Digital Library

د هغه وړاندیز مې خوښ شو ، دقاتل دوروړد مبایل شمېره مې ورنه واخیسته، برګر مې وخوړ او په بېړه پورته دفتر ته وختم.

❋ ❋ ❋

په یوه اوږد او تنګ دهلېز کې په یوه عسکر پسې روان وم، دواړو خواوو ته نمجن سمېټي دیوالونه وو، سوړ بوی ترې لګېده...عسکر ښي لورته وګرځېد ، په هغه پسې مې ګړندي ګامونه واخیستل... زینې ښکته شوې وې، لاندې ځوړ شوم، تپه تیاره وه، د عسکري بوټونو په ټکا پسې تلم، د یوې درنې دروازې د خلاصېدو غږ پورته شو ، عسکر وویل:

ـ دې خواته !

ور مخته شوم، یوه شېبه ودرېدم، سترګې مې له تیارې سره اشنا شوې، یوه وړه کوټه وه، کوچنۍ دریڅه یې درلوده، په دریڅه کې پنډ سیخونه ولاړ ول.

عسکر وویل:

ـ یو پاو وخت لرې !

له کوټې ووت، دروازه پورې شوه.

کونج ته مې وکتل، یو ه سړي تر ځان پټو تاو کړی و ، غولي ته یې وچې سترګې نیولې وې...

مخامخ ورته کېناستم، ورو مې وویل:

ـ زه وکیل یم، ما ستا له ورور سره خبرې وکړې، هغه غواړي چې ستا پر دوسیه له سره غور وشي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ماتله شوم، خوسږي کوم غبرګون ونه ښود، هماغسې ځړېدلی سر ناست و.

ورو مې وو يل:

_ګوره ! مورږ دومره وخت نه لرو ! زه ستا وکيل يم، په محکمه کې بايد له تا ښخه دفاع وکړم، کېدای شي چې سزا دې راکښته شي، خو اول بايد په خبره پوه شم، کيسه څه وه؟تا ولې ډاکټر وواژه؟

نېغ يې راته وکتل...پوخ ځوان و، سترګې يې پړسېدلې ښکارېدلې، ګڼه توره ږيره يې درلوده، لونګۍ يې تړلې وه.

ورو يې وويل:

_څه ګټه به وکې؟ ما...

په خبره کې ورولوېدم:

_دا قانون دی، ته د دوهمې او دريمې محکمې غوښتنه کولای شې، زه به هڅه وکړم چې د اعدام سزا دې په قيد واوړي، پنځلس کاله، شل کاله، فرق نه کوي، ژوندی خو به يې !

ويې خندل، خو خندا يې ډېره ترخه وه.

حوصله مې سرته راغله، په کاوږ مې وويل:

_تا ولې د ښار مشهور ډاکتر وواژه؟

خندا يې زورونيو، ښه شيبه يې وخندل، ما په حيرانۍ ورته کتل، سږی د اعصابو له خوا سم نه شو راته ښکاره، خو وروسته يو دم غلی شو،

ورو يې وويل:

_هغه قاتل و !

په حيرانۍ مې ورته وکتل، ومې ويل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

_ته څه وايې؟ ! هغه د ښار مشهور ډاکټر و ، ښه نوم يې درلود ، په عزت ياد يده !

يوه شيبه يې راته وکتل، وروسته يې يو دم وخندل، په ملنډو يې وويل:

_ځه وکيل صيب ! ځه ! زما غم مه کوه ! نه مې يې په کار !

دې سپکاوي خوند رانه کړ، په غوسه مې وويل:

_زه له ډيرو مجرمينو سره غرېدلى يم، خو ته په ټولوکې ناپوه يې، په خپل خير نه پوهېږې !

له دې سره ولاړ شوم، خو سړي د پطلانه تر پايڅې ونيولم، ورو يې وويل:

_کېنه ! دومره تيزي مه کوه !

کېناستم.

سړى يوه شېبه غلى و ، وروسته يې وويل:

_زه دهقان سړى يم، په چا مې کار نه درلود ، يوه ګوله وچه، لنده رارسيده، قناعت مې کاوه، له خپل ژونده راضي وم.

دوه مياشتې مخکې مې د ژنې زوى په ګېډه درد شو ، اول يې درد کم و ، دومره سر مو پسې ونه ګرځاوه، خو وروسته يې له درده ټوپکې شروع کړې، مور يې باديان ورته وټکول، ، توده خښته يې پر نامه ورکېښوده، د کلي له ملا يې تاويز ورته راوړ، خو ګټه يې ونه کړه، هلک لټ په لټه اوښت، ټوله شپه ترې راګرځېدو ، مور يې ژړل، تر سهاره ويښ وو.

په سپېده چاود کې مو ګاونډيان خبر کړل، له بل کلي يې موټر راووست، هلک مو د ولسوالۍ بازار ته ورساوه، هلته يواځې يو

(c) ketabton.com: The Digital Library

ډاکتر و، د غاښونو ډاکتر، ویل یې چې د اپنډیسي علایم لري، باید ژر تر ژره ښار ته ورسول شي.

له هماغه موټر سره مې خبره خلاصه کړه، پاخه سړک ته وختو، پوره یو ساعت مو مزل وکړ، لمر نوی راختلی و چې ښارته راورسیدو، په یوه درملتون کې مو د یوه تکړه ډاکټر پوښتنه وکړه، ادرس یې راکړ، هلک مو ډاکټر ته راورساوه.

سړی غلی شو، ما ورته وکتل، د دریځې په تته سپینه رڼا کې یې سترګې له اوښکو ډکې وې... وروسته یې پزه پورته کش کړه، ورو یې وویل:

هلک مو په یوه اوږده څوکۍ څملاوه، ډاکتر یې سرته ودرېد، د هلک ګېډه یې څو ځله کېکاږله...وروسته یې د هغه له مټه وینه واخیسته، پر کوچني کاغذ یې څه ولیکل، را یاده یې کړه چې وینه د معاینې له پاره لابراتوار ته یوسم!

هلته یې پوره پنځلس سوه اوغانۍ رانه یوورې، ببرته پورته وختم، ډاکتر نور ناروغان کتل، پاو وروسته نوبت راورسید، کاغذ مې ورکړ، سر یې وخوځاوه، ورو یې وویل:

_هلک اپنډکس دی.. باید ژر تر ژره عملیات شي.

بیا یې یو کاغذ راته ونیو، اوږد لیست و، ویې ویل چې دا سامان د عملیات له پاره دی،لاندې دواخانې ته ورشه!

په دواخانه کې یې یوه غټه پلاستیکي کڅوړه له ستنو، پختې، پلسترونواو... راته ډکه کړه، پاتې پیسې مې ورکړې، کله چې پورته وختم، ډاکتر بل کاغذ راته ونیو، کاغذ ته مې وکتل، په یوه ځای کې له دولسو سره درې تکې لیکلي وو، نور پرې پوه نه شوم.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ډاکتر وويل:
ـ ته بايد د عمليات له پاره دولس زره اوغانۍ تحويل کړې !
خوله مې وازه پاتې شوه، په بيړه مې خپل جېبونه ولټول، يو نيم سل اوغانۍ راسره پاتې وې.
په منډه د هليز ته ووتم، هلک لټ په لټه اوښت، مور يې ژړل...
له مورې سره راغلو دوو کليوالو ته مې د پيسو وويل، دواړو جېبونو ته لاس کړ، يواځې دوه نيم زره اوغانۍ برابرې شوې.
بېرته ډاکتر ته ورغلم، ده يو ناروغ کوت...په خواره خوله مې وويل:
ـ ډاکتر صيب ! له مورې سره يواځې دوه نيم زره اوغانۍ دي.
برګ يې راته وکتل
د خواست په ژبه مې وويل:
ـ خير دی، ته عمليات شروع کړه ! زه به له کلي پيسې راوړم.
پرته له دې چې راته وګوري، ورو يې وويل:
ـ کاکا جانه ! دا شخصي کلينيک دی !
غوني مې زيږه شول، ډاکتر مې تر خرېلې زنې ونيو، هغه شاته شو، په خشکه يې وويل:
ـ ته ولې نه پوهېږې، دا شخصي روغتون دی، دلته هر څه په پيسو دي.
له دې سره يې ګړۍ ته وکتل، شونډې يې وخوځېدې:
ـ وخت نه لرم، که پيسې برابرولی شې، نو هلک به عمليات کړم، که نه بل ځای مې وعده ده، بايد د يوه ناروغ ليدو ته ورشم !
د هلک چيغه مې واورېده...کېناستم، پښو ته ور ولوېدم، خو هغه يو ګام څټ ته شو، لاړ، خپله سپينه چپنه يې ويسته، بکس ته يې لاس کړ، تر مخ يې ودرېدم، په خواره خوله مې وويل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

ـد خدای له پاره ! درې، څلور ساعته وروسته دې پیسې وغواړه، خو...
په خبره کې راولوېد:
ـ ته ولې نه پوهېږې! وخت مه ضایع کوه ! لاړ شه او هلک یوه دولتي روغتون ته وسوه !
دا وخت یو تیلیفون ورته راغی، له سلام وروسته یې یودم وخندل، په خبرو خبرو د ورسۍ خواته روان شو.
په بیره دهلیز ته ووتم، هلک ارام پروت و، سترګې یې سپینې راختلې وې، لنډه لنډه ساه یې وهله...
د ګاونډیانو په مرسته مو تر پښواو لاسو ونیو، پر زینو مو کښته کړ، هلک مو د موټر په شاتنې سیټ کې پرېیست، په بیړه دواخانې ته ورغلم، د یوه نږدې دولتي روغتون ادرس یې راته ولیکه، د باندې را ووتم، تر موټر ګڼ کسان راتاو ول، ورغلم، مېرمن مې پر پاخه سړک پرته وه، له خولې یې سپین ځګونه توېدل، موټر ته مې وکتل، یوه ګاونډې زما د زوی ژامه ورتړله...پر سترګو مې تیاره راغله، ساه مې بنده بنده کېده، سر مې دروند و، منډه مې کړه، پر زینو وختم، ډاکتر له شیشې څخه د باندر کتل، په تیلیفون کې یې خبرې کولې، خندل یې...لړمون مې اور واخیست، د مېز پر سر یوه سګرټ دانۍ ایښې وه، لاس مې ور وغځاوه، درنه راته واېسېدله، فکر کوم چې له ډبرې جوړه وه، سګرټ دانۍ مې پورته کړه، ټول زور مې په ښي لاس کې راټول کړ، سګرټ داني د سړي پر ککرۍ ولګېده، اخ ته هم پاتې نه شو، سپینې سترګې راواوښت.
سړی غلی شو. ما ورته وکتل، له سترګو یې رڼې اوښکې روانې وې...وروسته یې سر پورته کړ، په ژړغوني غږ یې وویل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

ـقتلونه مختلف دي، څوک يې برالا وژنې او څوک يې هم؟!!!
سړي يو دم وژړل او خبرې يې پرې شوې.

پای

(c) ketabton.com: The Digital Library

وېره

ما ډېرې وېرېدلې خيرې لېدلي دي، خو کلونه ووتل، يوه څېره مې لاتر اوسه له ذهنه نه وځي.
دا پخوانۍ خبره ده، هغه وخت کوچنی وم، ډېر کوچينی، خو ښه مې په زړه دي، بدنۍ او چلمچي مې پورته کولای شوی، نېکه ته به ما لاسونه ور پريمينځل.
نيکه هډور سړی و، نه مې هېرېږي، چنګ برېتونه يې لرل، چونډاره کوچيانی کميس به يې اغوست او سپيني څڼې به يې له وربښميني ژېړې لونګۍ راوتلې وې.
يو ماخوستن نيکه جومات ته ډوډۍ وغوښته، دا کومه نوې خبره نه وه، ده به ميلمنو ته په جومات کې ډوډۍ ورکوله. جومات د کلاه دروازې ته نږدې تر برج لاندې و، يوه اضافه خونه يې درلوده، دې ته به يې د سنتو ځای وايه، خو په اصل کې د کلیوالو د ناستې کوټه وه، دوی به ترناوخته ناست ول، د ماخستن تر لمانځه وروسته به کورونو ته تلل.
په هغه ماخوستن ما ډوډۍ وروړه، په زړه مې دي، د ښوروا يوه کاسه وه. کله چې کوټې ته ورننوتم، له نيکه سره يو ډنګر سړی ناست و، له عمره پوخ ښکارېده، مونډۍ ږيره يې درلوده او ګولې ته به يې خوله تر اندازې زياته خلاصوله.
دوئ تر ناوخته ناست ول، خبرې يې کولې او کله کله به يې خندل. له غږېدا پوه شوم چې سړی له ليرې راغلی او نيکه له پخوا پېژني.

(c) ketabton.com: The Digital Library

دوئ تر ډېره له يوې او بلې وغږېدل، بيا د دروازې کړپ شو، تره مې له بسترې سره کوټې ته راغی، ناڅاپه د ميلمه خبرې پرې شوې، ما وروکتل، څېره يې نيولې وه، په وېره يې وويل:

_زه دلته نه شم وېدېدای.

نيکه په حيرانۍ ورته وکتل، د ميلمه شونډې وخوځېدې:

_ته خو پوهېږې ! زه بدي لرم.

نيکه وخندل:

_هيڅ خبره نه ده، دلته په امن کې يې، درې شوا روزه لار دې وهلې، بيا هم وېرېږې !

د سړي تندي ګونځې پيدا کړې، په خواره خوله يې وويل:

_د خدای له پاره ! ما ته په کلاه کې ځای جوړ که، بام دې وي، غوجله دې وي، خو دلته نه شم وېدېدای.

سړی يوه شېبه غلی شو، وروسته يې نيکه ته وکتل، د خواست په ژبه يې وويل:

_تا بدي نه ده ليدلې، که نه دا خبره دې نه کوله.

پای

(c) ketabton.com: The Digital Library

لېونی

بوډا وويل:
ـته يې نه پېژنې ! د ملک تور لور ده، ما په پېغلتوب کې لېدلې وه، ښا پست يې نوم درلود، تورپېکی نومېده. پر هغې مين و.
يوې ښځې په بېړه پر خپل مخ پوړونی ورکش کړ، لېوني ته يې وکتل، په ډېران کې يې ګونډې وهلې وې، څپولي ږيره يې درلوده، ګرېن يې شکيدلی و او له کثافاتو يې د سيروم کڅوړې او پلاستيکي ستنې ور ټولولې.
د ښځې سترګې له اوښکو ډکې شوې، تر ډېره يې لېوني ته وکتل، بيا يې د ټکرۍ له کونجه بوډا ته سترګې ور واړولې، هغه دوه درې ګامه ليرې د يوه ځوان تر څنګ ناست و. وروسته يې په يوه تېرېدونکي سړي پسې ، چې سپينه چپنه يې اغوستې وه، چيغه کړه !
ـډاکټر صيب ! دا زموږ د خوارانو وار به کله را رسيږي؟ ټکنده غرمه دې کړه !
سړي کوم ځواب ور نه کړ.
بوډا په لوړ غږ وويل:
ـمرداره مو کړه !
سړي په غوسه ور ته وکتل، څه يې و نه ويل او کلينيک ته ننوت.
د بوډا تر څنګ ناست ځوان وويل:
ـسړی دې يوه روپۍ کړ.
بوډا څه ونه ويل ، له ځمکې يې يو خلکی ور پورته کړ او په خاورو کې د ليکو پر ايستلو بوخت شو.
د ځوان شونډې و خوځېدې:

(c) ketabton.com: The Digital Library

ـښه ځواني يې ده.
د بوډا تندی تریو شو، په خشکه يې وويل:
ـخود نو ! د ورځې درې څلور شله مريضان ګوري، سل اوغانۍ فیس اخلي، لمر يې نه دی لېدلی، ته زموږ غوندي کولبه پرې و کړه. بیا يې ګوره چې د پالېز ډاروونکی ورنه جوړیږي که نه؟ !
ځوان په خبره کې ور ولوېد:
ـخه بابو لاله وايي ! لیونی در یادوم، ته ورته وګوره، هډور ځوان دی.
ښځې بې اختیاره له خپل غوږ څخه وېښته لیرې کړل.
بوډا وويل:
ـاوس خو لکه لوټه خړ پړ ښکاري، که تا په ژېيتوب کې لېدلای وای، د ګوتې غمی و، غمی !
ځوان يوه شيبه غلی و، بیا يې د خپلي سدرۍ جیب ته لاس کړ، شنه پلاستیکي وړه کڅوړه يې راوښسته، يوه چونډۍ نصوار يې تر ژبې لاندې کړل، ورو يې وويل:
ـنومره دې څو ومه ده؟
د بوډا تندي ګونځې پیدا کړې:
ـنه پوهیږم، نوم يې ولیکه، خو وخت ډېر ووت.
وروسته يې دوو دريو نفرو ته اشاره وکړه، ورو يې وويل:
ـدوئ تر ما مخکې راغلي وو.
ځوان نصوار تو کړل، خاورې يې پرې واړولې، لیوني ته يې وکتل، ويې ويل:
ـته يې کیسه راته وکه !
بوډا يوه شيبه غلی شو، ښځې ړدې سترګې ورته نیولې وې، وروسته يې وويل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

ـ درته و مې ويل چې د تور ملک په لور مېن و ، پلار يې نه ورکوله،نجلۍ يې
د بل يوه په نامه کړه، دی هم ليونی شو ، بس !

ـنو مينه څوک ليونی کولای شي؟

ـنه پوهېږم، ورشه ! ليونی به درته ووايي !

دا وخت د کلينيک په دروازه کې يوه تن چيغه کړه !

ـد ملک تور لور، تورپيکۍ !

چا ځواب ور نه کړ.

سړي په لوړ غږ خپله خبره تکرار کړه !

ـد ملک تور لور تورپيکۍ !

دا وخت يوې اووه کلنې نجلۍ د ښځې او ړو ته څنډ ورکړ، ښځې ټکان وخوړ،
په بيړه يې ورته وکتل، نجلۍ وويل:

ـمورې ! نوم دې نه اورې ! نوبت دې دی.

پای

(c) ketabton.com: The Digital Library

اولاد

کارغه په تنګه دره کې انګازې خورې کړې:
کاغ، کاغ، کاغ...
ببرته يې وزرې ولړزېدې، په خپلو ژېړو پښويې زور وکړ، له تېرې پرښې پورته شو، لاندې يې په دره کې د ولاړو کليوالو پر سر يوه دوره وخوړه او د يوې ونې په يوه وچ ښاخ کېناست:
کاغ، کاغ، کاغ...
ولاړو خلکو سترګې ور واړولې، يوه تيږې ته لاس کړ. کارغه والوت، خو ببرته لنډ راوګرځېد اويوه هسکه يې دناستې لپاره غوره کړه. داسې ښکارېده، چې په خوړ کې يې د خوسا غوښې له بوی څخه تمه نه خته.
وروسته په ولاړو خلکو کې يوه منډه کړه، ځای په ځای ودرېد، په بيړه يې مول خلاص کړ او په دره کې دکانګو او استفراق غږ پورته شو.
خلکو يو بل ته وکتل، ټولو خپلې لونګۍ تر پزو تاو کړې وې، په سترګو کې يې له خواشينۍ سره سره، کرکه هم پرته وه
وروسته د درې په پورتنې سر کې د ورو تيږو د ښوېدو غږ پورته شو، د خلکو غږې اوږدې شوې، يوه سړي منډې را وهلې... پټکی يې په غاړه کې ول ول پروت و او سپينه ږيره يې باد يوې خواته اړولې وه.
کله چې ډلې ته ور ورسېد، ځای پر ځای ودرېد، بيا يې څو لړزانده ګامونه واخيستل، لوخو پښو يې د خوړ په سپينو ورو تيږو دوينو سره ټاپونه پرېښودل.

(c) ketabton.com: The Digital Library

بوډا د یوه پړمخي پراته ځوان سر ته ودرېد ، لینګي یې ولړځېدل او کله چې یې خوار ځنګنونه پر وړو تیږو ولګېدل، د شنو مچانو بنګې شو. د بوډا چاودې او نرۍ ګوتې د سړي پر اوږه ولګېدې، هغه یې ستوني ستغ را واړاوه، په ځیر ځیر یې ورته وکتل، د سړي تور او ګاړګوتي ویښته سپیره وو، مخ یې شین او پړسیدلی ښکارېده او لوڅې تورې سترګې یې له ژېړو مېږیانو ډکې وې.
بوډا یوه شېبه په ځیر ځیر ورته وکتل. بیا پر پراته سړي ور پرېوت، د هغه مخ یې په ښکلولو ښکلولو لوند کړ او په تنګه دره کې یوه تېره کوکه تاو را تاو شوه !
_اه زویه ! اه زویه ! اه.....

پای

(c) ketabton.com: The Digital Library

دوه شپې

تیلیفون وشرنګېد...
پر تخت پرتې ځوانې ښځې سترګې رنې کړې، د خوب د ګروپ په سره او تته رڼا کې یې د دیوالي ساعت ته وکتل، د شپې یوه بجه وه، کوچني مېز ته ور وښویده، ګوشۍ یې پورته کړه او په خوبولي غږ یې وویل:
ـ څوک یې؟
غورږ یې و تخنېد:
ـ اه !ګراني، زه یم.
ښځې یو اوږد اررمی ویست، ورو یې وپوښتل:
ـ څنګه یې؟
ـ ښه یم، ګراني ! ما وبخښه، پوهېدم چې ویده یې، خو څه وکم، ډېره مې یاد بدې.
ښځې خبره ور پرې کړه !
ـ څه وخت راځې؟
مقابل لوري وویل:
ـ بس ! د طیارې ټکت مې اخیسی دی، د تجارت کارونه دي، که خدای کول، دربیمه به په کور کې یم.
ښځې یو سوړ اسویلی ویست، تندي یې ګونځې پیدا کړې، خوله یې خبرو ته جوړوله چې سړي وار ړومبی کړ:
ـ اه ! ګراني ! پوهیږې چې څومره درپسې خپه یم، اووه ورځې مې نه یې لیدلې، دا زما له پاره ډېر وخت دی، اه د زړه سره ! ژوند له تا پرته څومره تریخ دی، هو

(c) ketabton.com: The Digital Library

رښتیا ! نن مې د سرو زرو يوه ښکلې غاړکۍ درته واخيسته، ډېره قيمتي ده، الماس پکې کار شويدي، ستا له سپينې نرۍ غاړې سره ډېره جوړه ده، يوه بله به درته وکم، ما زمونږ راتلونکي ماشوم ته نوم خوښ کړيدی، ښکلی نوم دی، خوښ به دې شي، درته يې ووايم !

ښځه په خبره کې ور ولويده:

_ګرانه ! ستا روغتيا ته اندېښمنه شوم، سترې به يې، ناوخته دی، اوس آرام وکه، سبا به سره غږېږو.

سړي په خوند وويل:

_دا دوه ساعته لټې په لټه اوړم، خو ستا پاکه او معصومه څېره مې تر سترګو سترګو کيږي، کله ويدېدی شم. پوهېږم، ته به هم تر ډېره زما په فکر کې وې، همداسې نه ده؟ !

د ښځې شونډې و خوځېدې:

_همداسې ده.

سړي وويل:

_ښه ګرانې، دادی ما ستا په ياد سترګې سره ور ورستې، په دې هيله چې په خوب کې دې ووينم، زما په اړه فکر مه کوه ! ښه شپه.

ښځې په بيړه ګوشۍ کېښوده، وروځې يې سره ورغلې، په خشکه يې وويل:

_احمقه ! ! !

د هغې ترخنګ پراته ځوان ځنګ بدل کړ، پرته له دې چې سترګې رڼې کړې، شونډې يې وخوځيدې:

_څوک و؟

_خاوند مې، ويل يې چې درې ورځې وروسته درځم.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ځوان د هغې تر نرۍ، سپينې غاړې لاس تاو کړ، د ځان خواته يې ړنګه کړه، ورو يې وويل:

ــ خوا مه بدوه ! دوه له خونده ډکې شپې خو لا پاتې دي.

پای

(c) ketabton.com: The Digital Library

د موږکانو پاچاهي

ځوان موږک وویل:
ـ پلاره ! د پنیر دا ټوټه ډېره خوندوره ده.
زوړ موږک د پنیر ټوټه ور واخیسته، تېره غابښونه یې پرې ټینګ کړل، اوږد وغځید او بیا یې سر پورته نه شو.
د ځوان موږک کوچنۍ ګردې سترګې له اوښکو ډکې شوې، ښه شېبه یې وژړل، بیا یې پر خپله اوږده لکۍ کارتن وډباوه او شېبه وروسته څو نري موږکان په کاغذ کې له جوړ شوي کوچني سوري څخه کارتن ته ور ننوتل. ځوان موږک امر وکړ چې د ده د پلار پړسیدلی جسد له کارتن څخه وباسي او د جوارو د پټي په یوه کونج کې خاورې پرې واړوي.
په لنډه موده کې آوازه خپره شوه چې ځوان موږک خپل پلار وژلی، ده ته یې د پنیر په ټوټه کې زهر ورکړي او د جوارو د پټي اوسیدونکي موږکان یې د زاړه پاچا له ظلمه ژغورلي دي.
ځوان موږک امر وکړ چې د جوارو د پټي ټول اوسیدونکي موږکان دې لوی کارتن ته نږدې حاضر شي. د ده امر په لنډه موده کې پر ځای شو، یوه چاغ موږک د پیپسي یو زنګ وهلی ټیمي بوتل وښکاوه او په لنډ وخت کې لوی او واړه موږکان تر کارتن را تاو شول. دوی ټول غلي، ډنګر، عاجزه او وېرېدلي ښکارېدل. ځوان موږک د کارتن سر ته وخوت او په لوړ غږ یې وویل:
ـ ما د جوارو د پټي د اوسیدونکو موږکانو لپاره یوه لویه قرباني ورکړه، خپل پلار مې وواژه او تاسو مې د هغه له ظلمه خلاص کړئ.

(c) ketabton.com: The Digital Library

له دي هیسته به د ظلم په نو م څه نه وي، امر کوم چې د غوړو د لوی ټیم دروازه خلاصه او ټول بندي موږکان خوشي شي. هر څوک حق لري چې آزاد ژوند وکړي، خواړه ولري او ان که د پاچا په ورځنیو کارونو کې کومه نیمګړتیا ووینې، خپل غږ پورته کولای شي. زما لومړی ګام به دا وي چې نوي وزیران و ټاکم، مخلص وزیران، داسې چې له عادي موږکانو سره کوم توپیر ونه لري، ټول خپل غږ اوچت کړای شي او د جوارو د پټي له حاصلاتو څخه په سمه او منصفانه توګه ګټه واخلي.

خو د دې کار لپاره ستاسو مرستې ته اړتیا لرم، زما د پلار د واکمنۍ په مهال لوږه وه، د خوړو لپاره څه نه موندل کېدل، خپلمنځۍ جګړې وې او د جوارو ډنډر ورو ورو وچېدل، موږ به هڅه وکړو چې په ګډه دا پټی بیرته زرغون کړو او ټول د اسراتمند ژوند ښبتنان شو، موږ د خپلو ګاونډیو نورو پټیو له اوسېدونکو موږکانو سره دوستانه اړیکي غواړو ، د دوئ کروندو ته په درنه سترګه ګورو او له دوئ څخه هم تمه لرو چې د جوارو د پټي د حدودو درناوی وکړي.

ځوان موږک د اتحاد، د پټي د بیا زرغونېدو او د بیان دا زادۍ په اړه اوږدې خبرې وکړې، د ده هرې خبرې ته به د جوارو د پټي اوسیدونکو موږکانو دخوشالۍ په بڼه خپلې لکۍ خوځولې او ژوندی دې وي ځوان پاچا، د ظلم اوتیارې دوره نوره تیره شوه، موږ د خپل پټي ابادي غواړو او داسې نور شعارونه ورکول کېدل.

د ځوان پاچا لومړنی کار د دریو نویو وزیرانو انتخابول وو، ده هغه وزیران وټاکل چې د ده له پلاره یې ښه خوله نه وهله.

د پاچاهۍ په دوهمه ورځ یې په کارتن کې پروړه هو اره کړه او کارتن یې د مهمو جلسو لپاره غوره ځای وګاڼه. د غوړو له ټیم څخه هم هغه موږکان خو شي شول

(c) ketabton.com: The Digital Library

چې د ده د پلار د واکمنۍ پر مهال د جوارو له پټي څخه د غلا ، له پاچا سره د مخالفت او د نورو موږکانو د څورولو په تورونو نېول شوي وو.
د جوارو د پټي موږکان خوشاله ښکارېدل، دوئ د زوړ پاچا له ظلمه خلاص شوي وو او خپله راتلونکې يې ښه ليدله.
ځوان پاچا هم تمه درلوده چې د جوارو پټی اباد و ويني، موږکا ن د پټي له ابادۍ سره مينه پيدا کړي او په راتلونکې کې ارام ژوند ولري. ده د جوارو د پټي او سيدونکو موکانو ته زيری ورکاوه چې ډېر ژر به په نس ماړه شي او هر يو به په سوله کې ژوند وکړي.
ځوان پاچا يوه اوونۍ وروسته د عمومي کندو ور خلاص کړ او په کندو کې د پرتو جوارو يوه برخه يې د پټي پر موږکانو ووېشله، دا جوار د لسو ورځو لپاره بس وو ، په دې موده کې يو موږک هم په خوراک پسې د باندې را ونه ووت، ټول په خپلو غارونو کې پراته وو، خوراک په اسانۍ ور رسېده او بدنونو يې وازګې پيدا کړې وې، خو کله چې ذخيره جوار خلاص شول او خوبولي د باندې را ووتل، پټی تر پخوا سپېره ښکارېده.
موږکان بيا تر کارتن را تاو شول، دوئ د نورو خوړو خواست وکړ، خو ځوان پاچا د جوارو ژېړو بوټو ته اشاره وکړه او ويې ويل چې که دوئ په ګډه پټي ته له نږدې لښتي څخه اوبه ورخوشې کړي، د جوارو بوټي بيرته شنه کېدای شي..
ده زياته کړه چې موږکان ډېر دي او په ګډه پخپلو تېرو نوکانو دا کار کولای شي، خو د موږکانو لومړی شرط په کندو کې د پاتې جوارو ورکول وو.
پاچا د دوئ خبره ومنله او له کندو څخه يې د يوې اوونۍ نور خوراک هم ورکړ، اووه ورځې نورې هم ووتې، خو پټی همداسې وچ پا تې شو.
په دريم ځل چې د پټي موږکانو د خوراک خواست وکړ، پاچا د دوئ غوښتنه ونه منله، دليل يې دا وو چې موږکان به ترڅو په سوال چلېږي، دوی بايد په

(c) ketabton.com: The Digital Library

خپله کار وکړي، د پتې په زرغونېدو کې برخه واخلي او د خوراک لپاره یو څه ومومي.
د ځوان پاچا دا خبره د پتې په موږکانو ښه ونه لګېده او یوه پاچابي کفایته وګڼله. دې سپکاوي وزیرانو ته غوسه وروسته او ګنهکار موږک ته یې د سزا غوښتنه وکړه، خو پاچا په سړه سینه وویل چې د پتې موږکان په ازاده خپل غږ پورته کولای شي او دا د دوئ حق دی.
دریم ځل د پتې پر موږکانو په کندو کې پاتې ټول جوار وویشل شول، خو دوئ د پتې له ابادۍ سره کومه دلچسپي ونه ښوده. د جوارو ډنډر ورو ورو وچېدل...
څه موده وروسته بیا خوبولي موږکان له خپلو سوړو را ووتل او تر کارتن راتاو شول. داځل د ځوان پاچا په خبرو کې ناامېدي ډېره لېدل کېده، ده په عاجزۍ وویل چې په کندو کې نور څه نه دي پاتې، د جوارو د پتې موږکان باید پخپله کار وکړي، پتې زرغون کړي او ځانونو ته خواړه پیدا کړي.
د هغه په دې خبرو د موږکانو غوسه راوپارېده، ځوان پاچا ته یې وویل چې له دوئ سره یې کړې ژمنې پوره نه کړې، د موږکانو د خوړو غم یې ونه خوړ او د جوارو د پتې او سیدونکو موږکانو ته یې هوسا ژوند ور په برخه نه کړ.
وروسته دوه موږکان په چټکۍ سره د کارتن سرته وختل، یوه د پاچا پر لکۍ خوله ور ولګوله او بل یې یو بریت ور وشکاوه.
د وزیرانو سترګې رډې راوختې، خو پاچا ارامی ته راوبلل، وروسته په کارتن کې یوه عاجله جلسه ونیول شوه، پاچا خواشیني و او د موضوع په حل پسې ګرځېده. یوه زوړ وزیر د خبرو اجازه واخیسته، ویې ویل چې تر ډېره موږ پخپله ملامت یو، د پتې موږکانو ته مو له حده تېره ازادي ورکړه، په دوئ مو مفت خواړه ووېشل، سوالګر مو اموخته کړل او همدا علت دی چې دوی اوس پخپله په خوړو پسې نه ګرځي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

یوه بل وزیر وویل چې د جوارو د پټي موږکانو پخوا تر دې ډیر سخت ژوند درلود ، لوږه وه، نېستي وه، جګړه وه، خوله پاچا څخه یې سترګه کېده، په سوال نه وو اموخته او هرڅه به یې پخپله موندل.
دریم وزیر یاده کړه چې هغه وخت قانون و ، حکومت و ، سزا وه، پوښتنه وه او مجرمین به په بند کې لوېدل، خو اوس داسې څه نه شته، ان بدیخانه هم نه لرو ، هر څوک چې هرڅه غواړي تر سره کوي یې ، لږ څه جدیت په کار دی، تېره ورځ د جوارو تر یوې لویې پاڼې لاندې یو موږک مړ پروت و ، په غاړه یې کوم بل موږک خوله ور لګولې وه، خو چا یې پوښتنه ونه کړه.
زوړ وزیر د بندیخانې د بیا جوړېدو غوښتنه وکړه، خو پاچا دا وړاندیز ونه مانه او ویې ویل چې دی د سزا کلک مخالف دی.
په دې توګه ورځې تېرې شوې، حالات خراب شول، لومړی غلاوو زور ونیو ، بیا وژنې شروع شوې او په پای کې د جوارو پټی په سپېره ډاګ بدل شو ، د خوراک لپاره هیڅ هم نه موندل کېدل، لویو موږکانو به کوچني موږکان پټول او خوړل به یې.
نور نو د جوارو په پټي کې د سکون او ابادۍ په نوم څه نه وو پاتې، ګډوډي ډېره وه، وچې پاڼې په وینو سرې وې او ان د ګاونډیو پټیو موږکان به هم د جوارو پټي ته په رڼا ورځ ور تلل او کوچني موږکان به یې تښتول.
د ځوان پاچا خواشیني هم ورو ورو ډېرېدله، هره ورځ به ترخه خبرونه ور رسېدل، غلاوې او قتلونه ډېر شوي وو ، ګاونډیو تېری کاوه، د پټي وچېدو یې زړه خوړ، چا یې خبره نه منله او ان وزیران هم د پاچا د خبرو په وړاندې بې اعتنا وو. د پاچا بریت په لنډه موده کې سپین شول.
په پای کې ځوان پاچا بله چاره نه لېده، اړ شو چې له ګاونډیو څخه د خلاصون په هیله له یوې پیشو څخه مرسته وغواړي، پیشو په خوشالۍ دا وړاندیز

(c) ketabton.com: The Digital Library

ومانه، دا به د جوارو د پټي په پولو ګرځېده او هغه موږک به يې خوړ چې له پولې به را اووښت، خو دې کار زحمت درلود ، منډې يې غوښتې او بيخوبۍ ته ضرورت پېښېده، ځکه نو پيشو ډېره ژر ستړې شوه، خو وروسته يې اسانه چاره وموندله، دا د جوارو د پټي په موږکانو روږدې شوه او په ډېرې اسانۍ سره به يې هره ورځ د پټي درې څلور موږکان تر ستوني تېرول. د پيشو په دې کار پاچا هم خبر و ، خو له وېرې يې څه نه ويل.

ځوان پاچا په لنډه موده کې غمونو زوړ کړ، ملا يې کړوپه شوه او کله چې يو سهار وزيران کارتن ته ور ننوتل، پاچا په يوه کونج کې ستوني ستغ پروت و ، سترګې يې پټې وې، زړه يې غمونو درولی و او بدن يې پړسيدلی ښکارېده.

پای

(c) ketabton.com: The Digital Library

بدمرغي

نجلۍ پر کټ ستوني ستغ پرته وه، کله کله به يې چيغه کړه، لاسونو ته ور لوېدلي ځنځيرونه به يې وشرنګېدل، سر به يې پورته کړ او بدن به يې ټکان وخوړ. تر هغې راګرځيدلي کسان خواشيني وو، دوئ په راوتلو رډو سترګوځواني نجلۍ ته کتل او په خبرو کې يې ګونځې ښکارېدلې.

په ولاړو کسانو کې يوه چيغه کړنه !

ـتور کوډګر ناوخته شو !

تر څنګ ولاړ سړي په عاجزی وويل:

ـد پاچا عمر دې ډېر وي، په تور کوډګر پسې مو عسکر لېږلي دي، دوئ د سهار په خړه کې حرکت وکړ،اوس بايد را ورسېږي، سپېره غره ته تګ، يوه ورځ مزل غواړي.

پاچا خپله اوږده چپنه ورټوله کړه، روان شو، پر تخت کېناست، ځلېدونکی ژېړ تاج يې له سره ليرېکړ او په خپلو اوږدو سپينو څنو کې يې ګوتې تېرې کړې. يوه شېبه غلی و، وروسته يې ډډ غږ د ماڼۍ په لوی او هسک سالون کې انعکاس وکړ:

ـکه زما په لور څه وشول، تاسو به تر تېغ تېر کم.

دولاړو درباريانو سرونه وځړېدل، په خبرو کې يې وېره ښکارېدله او وزيرانو خپل ژوند په خطر کې لېد.

يو ساعت نور هم ووت، له اوږدو شيشو څخه ماڼۍ ته ژېړه رڼا رالوېدلې وه او د درباريانو اوږدې زرينې چپنې ځلېدلې.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د پاچا غوسه ورو ورو ډېرېدله، خولې يې ځګونه پيدا کړي وو او د خپلې اوږدې تورې تر طلايي موټ يې د ښي لاس ګوتې تاوې وې.

چوپه چوپتيا وه، کله کله به د نجلۍ لاسونو او پښو ته ور لوېدلو ځنځيرونو شرنګ وکړ، چيغه به يې له خولې را ووته او بېرته به بېسده پرېوته.

لمر په لوېدو و چې د ماڼۍ يوه عسکر د تور کوډګر د رارسېدو خبر ورکړ، پاچا ودرېد، وزيرانو د سالون لويې دروازې ته وچې سترګې نيولې وې او ټولو د تور کوډګر د راتلو انتظار ايست. شېبه وروسته يو زوړ سړی راښکاره شو، دی تک تور و، ګڼه ږيره يې درلوده او پر نری غاړه پورې يې په خړسپينسي پيبلو څو هډوکو ټال خوړ.

پاچا او درباريانو د احترام په ښه خپل سرونه ټيټ کړل، خو تور کوډګر مخ ور وانه ړاوه، لاړ او د نجلۍ تر څنګ پر کټ کېناست. ښه شېبه يې هغې ته وکتل، د نجلۍ اوږده بانه نېغ ولاړ وو، تر سترګو يې يوه توره حلقه راګرځېدلې وه او پر سرو شونډو يې سپين ځګ پروت و. تور کوډګر خپلې زړې خورجينې ته لاس کړ، د انسان ککری، د پښو دوه اوږده هډوکي او يو خيرن جام يې راويستل، وروسته ودرېد، له ځان سره يې څه وويل او ترکټ څو ځله را تاو شو.

پاچا په خواره خوله وويل:

ـ زه په تور کوډګر باور لرم.

تور کوډګر هغه ته وکتل، خو څه يې ونه ويل، هماغسې يې شونډې خوځېدلې او دا سې کلمات يې تر خولې راوتل چې ولاړ خلک نه پرې پوهېدل.

د کوډګر شونډې تر ډېره خوځيدلې، بيا د نجلۍ تر څنګ کېناست، خورجين ته يې لاس ور وغځاوه، يو سپين بوتل يې راويست او کله چې يې د بوتل اوبه په جام کې واچولې، له جام څخه يو تور لوګی پورته شو، له دې سره د نجلۍ سترګې رڼې شوې، ځنځيرونه وشرنګېدل او تور کوډګر چيغه کړه !

(c) ketabton.com: The Digital Library

ـاې شيطاني اروا ! ته څه غواړې؟
د نجلۍ خوله له ځګونو ډکه شوه، تورو سترګو يې سوروالی پيدا کړ او شېبه وروسته يې سترګې سرو وينو ونيولې. نا څاپه يې له شونډو يو ډېر نارينه غږ راووت، دې غږ په سالون کې د ولاړو کسانو زړونه ولړځول.
غږ وويل:
ـتر ټولو بدمرغه انسان !
له دې سره د ځنځيرونو شرنګا پورته شوه، تور کوډګر په چټکۍ سره تر نجلۍ راوګرځيد ، په لاس کې نيولې ککرۍ يې کښته پورته کړه او نامفهومه کلمات يې له خولې را ووتل. د نجلۍ رنګ ورو ورو خپل عادي حالت ته راوګرځېد ، سترګو يې توروالی پيدا کړ او شېبه وروسته بېسده پرېوته.
پاچا ور مخته شو ، د چيني لستونۍ يې د خپلې لور پر خوله تېر کړ او بېرته په خپل ځای ودرېد
تور کوډګر وويل:
ـد پا چا پر لور جادو شوی، نجلۍ هغه وخت رغېدی شي چې تر ټولو بدمرغه انسان ووينې.
پاچا يوه شېبه غلی و ، بيا يې وزيرانو ته مخ وروااړاوه او امر يې وکړ چې ترټولو بدمرغه انسان ور ته پيدا کړي.
له لمر ختو سره ډولونه ودرېدل، جارچي په ښار کې کوڅه په کوڅه وګرځېد ، ده يو لوی ښکر خولې ته نيولی و او چيغې يې وهلې چې ترټولو بدمرغه انسان دې په دربار کې حاضر شي.
په ماښۍ کې پاچا او وزيران بې خوبه او خواشيني ښکارېدل، په ټولو سرونه ځړېدلي وو او د تور کوډګر له خولې څخه نامفهومه کلمات را وتل.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د هوا له تودېدو سره عسکرو احوال راووړ چې تر ټولو بدمرغه انسان يې موندلی دی. پاچا امر وکړ چې دا بدمرغه انسان دربار ته حاضر کړي. شېبه وروسته په يوه کټ کې داسې سړی راوړل شو چې لاسونه او پښې يې نه وو، پر مخ يې يو لوی پرهر ښکارېده او تر ډېره د غوښې يوې لويې بوټۍ ته ورته و.
سړي ووېل چې دی يو پوځي و، له دښمن سره په جګړه کې يې لاس او پښې غوڅې شوېدي او د مخ لوی پرهر يې هم د توري ښنه ده.
د هغه د خبرو له ختمېدو سره څنځيرونه وشرنګېدل، د نجلۍ سترګې سرې شوې او له خولې يې ځګونه وبهېدل. تور کوډګر د سړي د ايستلو امر وکړ او ويې ويل چې دی د ازادۍ په جګړه کې برخه اخيستې او تر ټولو نيکمرغه انسان دی. وروسته يې څه نامفهومه کلمات تر خولې را ووتل او نجلۍ ارامه پرېوته.
نيم سات نور هم ووت، بيا د يوې ښځې ژړا او کوکې واورېدل شوې، په سالون کې يوه ځوانه ښځه او درې خوار او ډنګر ماشومان ودرېدل،ماشومان ناروغه ښکارېدل ، دوئ د خپلې مور لمن ټينګه نيولې وه او وارخطا وو.
ښځې په ژړا کې ووېل چې خاوند يې له غره څخه د خرڅلاو لپاره بوټي راوړل چې څناورو وخوړ، اوس دوئ څه نه لري، دوه ماشومان يې له لوږې مړه شول، نورو ته يې يو مړ سپی موندلی دی، د هغه غوښه ور ته پخوي او ژوندي يې ساتلي دي. دوئ په يو ه وېرانه کې اوسي، يواځې څلور ديوالونه دي، نه چت لري او نه هم دروازه، خو بيا هم څوک کوم غرض نه ورباندې لري.
څنځيرونو شرنګ وکړ او د پاچا په امر ښځه او ماشومان له مانۍ ووتل.
تور کوډګر ووېل:
ژوند يې تريخ دی خو بدمرغه نه شو ورته ويلای، ځکه دا ځوانه ده، تر ستورو لاندې شپه تېروي او د پاچا له وېرې څوک په سپکه نه شي ورته کتلای.

(c) ketabton.com: The Digital Library

شیبه وروسته یو په ونه لوړ بنیادم په سالون کې ودرېد ، ده ښکلې جامې اغوستې وې، له رنګه هم سپین و او په ظاهره د بدمرغۍ کومه نښه نه پکې ښکارېدله. دده په لېدو د پاچا او درباریانو په څېرو کې ګونځې پیدا شوې، خو تور کوډګر وویل چې خبرې دې وکړي.
د سړي سر وځړېد او له خولې څخه یې یوازې یوه جمله را ووته !
ـ زموږ خاوره پردیو لاندې کړېده او خپلواکې نه لرو.
ناڅاپه د ماڼۍ لویې شیشې ولړځیدې، له کټ څخه یو تور لوګی پورته شو او یوې ویروونکې چیغې په سالون کې انعکاس خپور کړ !
وسوځیدم !
لوګی په لمبه بدل شو او له لمبې څخه هم د ځناورو شکلونه جوړ شول، کله به یې د پړانګ کله د لیوه او کله هم د زمري بڼه خپله کړه، شیبه وروسته یوه وحشتناکه انګولا پورته شوه، یوې سپېڼې رڼا ولاړ خلک اړ ایستل چې خپلو سترګو ته لاسونه ونیسي، چوپه چوپتیا شوه او شیبه وروسته د نجلۍ حیرانه غږ واورېدل شو !
ـ پلاره ! زه مو ولې تړلې یم؟
تور کوډګر وویل:
ـ تر ټولو لویه بدمرغي، د خپلواکۍ نه درلودل دي.

پای

(c) ketabton.com: The Digital Library

تور سرې

يو مړی وشو ، مرکه کېناسته، خو د مقتول پلار د غچ اخېستلو قسم ياد کړ او زامنو يې د مقابل لوري دوه تنه ووژل. بيا مرکه سره راټوله شوه، داځل بل پلار د انتقام خبره کوله.

کلونه تېر شول، سيني غلبېل شوې، د يوې کورنۍ پر اوو تنو خاورې واوښتې او بلې کورنۍ يو ولس تنه له لاسه ورکړل، په پای کې اور په خپله مړ شو ، دواړو غاړو ته يوا ځې تور سرې پاتې وې.

پای

(c) ketabton.com: The Digital Library

نه پوهېږم

له ډېرې مودې وروسته کلي ته لاړم، لومړی دوې ورځې مې په کور کې تېرې کړې، بیا د یوه ملګري کره ورغلم، دی راباندې ګران و، له پخوا مې ورسره جوړه وه او خبرې یې ښې راباندې لګېدې.
کلکه غېږ یې راکړه، کوټې ته لاړو، چای یې راووړ، له یوې بلې سره وغږېدو،
خو دی خواشینی و او د زړه په زور یې خندل.
علت مې وپوښت، لومړی یې څه نه ویل، خو وروسته مې مجبور کړ، رایاده یې کړه چې لس زره افغانۍ پوروړی دی، سړی هرسهار په دروازه کې ولاړ وي او خپلې پیسې غواړي.
په حیرانۍ مې وپوښتل:
_خو ته شل جریبه ځمکه لرې، دهقاني دې هم خپله ده،بیا ولې قرضداره یې؟
ده راته وکتل، په خړو شونډو یې یوه ترخه موسکا تېره شوه، ورو یې ویل:
_شکر وباسه چې د کور مسولیت نه دی در په غاړه، پلار لرې، که نه نو دا خبره دې نه کوله.
یوه مې کړ چې دا زما د پوښتنې ځواب نه و.
یو سوړ اسویلی یې ویست ، شونډې یې وخوځېدې:
_څه درته ووایم، اووه سره عیال لرم، تږول واړه دي، ځوک ناروغه وي، ځوک د مکتب کتابچې غواړي، یو جامې نه لري او بل هم لوڅې پښې ګرځي، باور وکه، د غنمو ربېلو ته یوه میاشت پاتې ده، خو موږ دوه اوونۍ مخکې لا کندو جارو کړ، کله پسې رسېدی شم.
یوه شېبه غلی و، بیا پرته له دې چې راته وګوري په خواشینۍ یې وویل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

ـنه پوهېږم، څه پرې وخورم؟
و مې ویل:
ـشپې زره درکولای شم، ډېرې نه، ژر یې نه غواړم.
په اوږه یې لاس راکېښود او مننه یې وکړه.
ما په کور کې څو ورځې نورې هم تېرې کړې، بیا ښار ته راغلم، خو میاشت لا نه وه وتلې چې له کوره احوال راپسې راغی، ویل یې چې پلار دې ناروغه دی، ژر راشه !
زه هم په بیړه د موټرو اډې ته لاړم، غرمه کور ته ورسېدم، پلار مې د زړه حمله تېره کړې وه او اوس ښه و.
خدای ته مې شکرونه ویستل، مور مې د غرمې ډوډۍ راوړه، وروسته یې په خواشینۍ راته وویل چې د ملګري کور دې بمبارد شو، د کورنۍ ټول غړي یې له خاورو مړه راوایستل، یوائې دی ژوندی دی، فاتحې ته ورشه !
زړه مې د پښو تر ګوتو تېر شو، ګوله مې کېښوده او پر بایسکل مې پښه واړوله. کله چې د هغوئ کلي ته ورسېدم، د کورد ولاړو دیوالو پرځای غټې تورې لوټې پرتې وې، چا راته وویل چې ملګری دې په فصله کې دی، په منډه ورغلم، دی سره لمر ته ناست و، ږیره یې ببره وه او تر مخ یې څو جریبه ولاړو ژېړو غنمو ته کتل، پرته له دې چې راته وګوري په غریو کې یې وویل:
ـد غنمو رېبلو ته مې زړه نه کیږي، نپوهېږم ! په چا یې وخورم !

پای

(c) ketabton.com: The Digital Library

ګېله

کونګري ژړل... مور يې راغله، بچي ته يې وکتل، په خاورو سپېره و، غاړې ته يې خيرن پړی ورلوېدلی و، په لکۍ پوري يې هم پلاستيکي خلطه غوټه وه.

مور يې په کاوړ وويل:

_چا دومره ځورولی يې؟

کونګري ژړل...

مور يې په پاسته غږ وويل:

_چرګې دا کار کړی؟

کونګري د ((نه)) په بڼه خپل غټ سر وخوځاوه.

مور يې وويل:

_خوسکی و.

_نه

_ام م م م پيشکه؟

_نه

مور يې فکر په مخه کړه، ورو يې وويل:

_دلته خو بل څوک نه اوسي.

کونګري خپله لکۍ وخوځوله، په غريو کې يې وويل:

_انسان و.

مور يې يودم وخندل، د کونګري پر سپېره مخ يې خپله پسته ژبه تېره کړه، ورو يې وويل:

_اه ګرانه! راځه چې ځو، له انسانانو څه ګېله!!!

پا

(c) ketabton.com: The Digital Library

پښتون

سړي غتېه لونګۍ تړلې وه، راغی، زما تر څنګ کېناست، د ولیو په مینځ کې یې سوک راکړ، په خوند یې وویل:
_غواړم یوه برجوره کلاه جوړه کم، ته ونېسه! یوه ښه نخشه (نقشه) خو راته ولیکه!
هغه ته مې وکتل، خوشاله و، پر اوږده سره کړې ږیره یې شنه نصوار پراته ول، څېره یې خړه ښکارېدله، ورو مې وویل:
_خیرو کاکا! نقشه د منډې خبره نه ده، ثو ورځې وخت راکه!
ده برګ راته وکتل، یودم یې وخندل، مخکیني غاښونه یې وتلي ول، په لوړ غږ یې وویل:
_یاره انجنیره مرداره دې کړه، نخشه به څه وي، کار به یې څه وي، کاغذ او قلم دروا خله، یو ثو لیکې ولیکه! بس! دا یې هم نخشه!
چاره نه وه، ومې ویل:
_سبا ته یې وغواړه!
سړی له خندا شین شو، ښه شیبه یې بې غاښو خوله وازه وه، وروسته یې په خوند وویل:
_ ایله دې نره خبره وکړه! خو ګوره! د زوروري کلاه نخشه به راته لیکې، څلور برجه دې هېر نه شي، تول برجونه باید مورچې ولري، په مصرف پسې یې مه ګرځه! کلکې مورچې، داسې چې د راکټ ګولۍ یې هم ونه خوري.
په حیرانۍ مې وویل:
_ته خو بدي دار نه یې، ارام ژوند لري، نو مورچې څه کوې؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

په زوته يې وخندل:
_ای ساده ګله ! عقل دې خام دی، تل د راتلونکې غم کوه !
دی روان شو ، ماته د يوه هزاره بوډا خبره په ذهن کې راتېره شوه، دی موچي و ، د ببګاه يې نه لرل، خو کله چې يې د ختو کور جوړاوه، لومړی يې د ګراج ځای پرېښود ، ما يې علت وپوښت ، ده راته وويل:
((هی هی انجنير صاحب ! خدا کلانه ! ميشه که صاحب يک موتر شويم.))
پای

(c) ketabton.com: The Digital Library

مورنۍ ژبه

پلار په خواشینۍ وویل:
_تا هېڅ هم نه دي زده کړي !
د ماشوم سر وځړېد.
پلار وویل:
_څلور میاشتې یو عمر دی، خو ته لا په الفبا هم نه پوهېږې !
د جامو د ګنډلو د ماشین غږ ودرېد ، ځوانه ښځه په خبرو کې ور ولوېده:
_سړیه ! تر اوسه خو لا په اول صنف کې دی، زده به یې کي.
د سړي تندی تریو شو ، لاسي بکس یې ور واخېست ، له کوره ووت او دفتر ته لاړ.
ښځې ماشوم ته وکتل، ورو یې وویل:
_ګوره زړګیه ! ته باید خپل درسونه ووایې، د پلار خبره دې درپه زړه که، ویل یې چې که په سبقونو کې تکړه وې، نو یو ښکلی کوچنی بایسکل درته اخلي.
ماشوم په حیرانۍ ورته کتل...
ښځې د ماشین لاستی تاو کړ، ورو یې وویل:
_هله ګرانه ! د مکتب وخت دې دی !
هلک بکسې ته لاس ور وغځاوه، بوټونه یې په پښو کړل، د باندې ووت.
هوا سړه وه، ماشوم د سړک پر غاړه ودرېد ، موټر ګړندي روان ول، یو لاروی ورد مخته شو، ماشوم یې تر لاس ونیو ، د سړک تر بلې غاړې ورسره لاړ.
پاو وروسته ماشوم په ټولګي کې و ، معلمې یې پر توره دړه د الفبا توري ولیکل، په لوړ غږ یې وویل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

_خوب قندولکا ! الفبا را سه سه بار در کتابچه هایتان بنویسید !
ماشوم په حیرانۍ سره خپلې کتابچې ته کتل...
شېبه وروسته معلمې وپوښتل:
_قندولک ! تو چرا نوشته نمیکنی؟
ماشوم ورو وویل:
_څه ؟
د معلمې شونډې وخوځېدې:
_چه گفتي؟
هلک بیا خپله خبره تکرار کړه !
_څه وکم !
معلمې تندی تریو کړ !
_بچیم ! مه پشتو ره نمیفامم ! تو چه میگی؟
ولاړه شوه ، د یوه بل ماشوم تر څنګ ودرېده ، په خوشالۍ یې وویل:
_آفرین بچی لایق، چقه زود نوشته کدی !
د تختې پر سر پر یوه لوی کاغذ لیکل شوي وو :
((په مورنۍ ژبه زده کړه د هر چا حق دی.))

پای

(c) ketabton.com: The Digital Library

ازادي

ځوارلس کلن هلک خپله پېغله خور تر کوځیو ونېوله، د هغې پر اوږه تم منګی یوې خواته کوږ شو، ولوېداو له درب سره مات کلدورکي (د منګي ټوټې) یوې بلې خواته ولوېدل.
نجلۍ پر ژامه سوک وخوړ، لاړې یې باد شوې ، کینڼ لورته رنګه شوه، سر یې د چوترې پر سمیټي ژۍ ولګېد ، ځای پر ځای پرېوته.
هلک د هغې تشي ته لغتې ونیولې، په عمر پخه ښځه له کوټې راووته، هلک یې پورې واهه، پر نجلۍ ور پرېوته او له خولې څخه یې ښېراوې راووتې:
ـ خدای دې ټک له ټکه که، مغزی دې مات شه، ښه ورځ ونه وینې...
هلک لاس ور وغځاوه، ښځه یې تر مټ ونېوله، نجلۍ ته یې دوه ـ درې سوکه ورکړل، ځای پر ځای ودرېد ، له خولې څخه یې ځګونه باد شول:
ـ وژنم یې !
دا یې وویل او دیوال ته نږدې د خرې پر کته کېناست.
ښځې خپلې لورته وکتل، سترګې یې سپینې راختلې وې، غاښونه یې په وینو سره ول، ښځې په ژړا کې وویل:
ـ مړه دې کړه !
هلک لاړې تو کړې، پر خپله بهیدلې پزه یې لستونی تېر کړ، څه یې ونه ویل.
د نجلۍ زګېروی وا وربدل شو ، شېبه وروسته یې سترګې رنې کړې، یو دم یې وژړل، ځان یې د مور غېږې ته ور واچاوه.
مور یې د هغې په ککرۍ لاس تېر کړ، ګوتې یې په وینو سرې شوې، په غریو کې یې وویل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

ـڅه ووایم، خدای دې ځوانیمرګ کې.
وروسته یې د نجلۍ ټکری سم کړ، نجلۍ ولاړه شوه، زانګې وانګې کوټې ته ننوته.
ښځې هلک ته مخ ور واړاوه، ورو یې وویل:
ـڅه خطا ، څه ګناه، ولې؟
هلک خپله پزه پورته کش کړه، په خشکه یې وویل:
ـدا دریم وار دی چې په اوبو پسې د باندې وځي !
مور یې چیغه کړه !
ـنو په دې کې څه خبره ده؟
هلک په غوسه وویل:
د کلا تر مخ هلکان مرد کې کوي، شرم دی شرم !
ښځې په غریو کې وویل:
ـزار (زهر) دې تر خوله سه، هغوی خو سره خوله هلکان دي، نن جامې مینځو ! اوبه راوړي !
هلک چیغه کړه !
ـ دومره آزادي مه ورکوه ! که مې دا وار ولیده ! مرداره به یې کم
له دې سره یې په جیب کې پرتو مردکیو ته شرنګ ور کړ او په منډه له کلاه ووت.

پای

Get more e-books from www.ketabton.com
Ketabton.com: The Digital Library